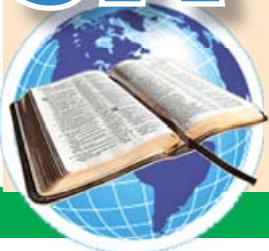

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

**№2 (113)
ЛЮТИЙ
2014 РОКУ**

МОЛИМОСЬ ЗА УКРАЇНУ!

ЗВЕРНЕННЯ

українських Церков і релігійних організацій з приводу іноземної агресії

Дорогі брати і сестри!

У цей важкий час, коли військові підрозділи Російської Федерації, порушуючи міжнародні та двосторонні угоди, увійшли на суверенну територію України, а Рада Федерації за поданням президента Росії дала згоду на застосування російських військ в Україні, ми найперше закликаємо всіх вас і всіх людей доброї волі до солідарності з нами, до молитви про Україну і український народ.

Ми закликаємо владу Росії схаменутися і зупинити агресію проти України, негайно вивести свої війська з української землі. Уся відповідальність перед Богом і перед людством за непоправні наслідки подальшої ескалації насильства повністю лягає на керівників Росії.

У нашій державі немає утисків за ознакою мови, нації, віросповідання. Тому ми свідимо — всі намагання російської пропаганди представити події в Україні як «фашистський переворот» і «перемому екстремістів» абсолютно не відповідають дійсності.

Дорогі брати і сестри у Росії! Український народ має лише дружні, братні почуття до російського народу. Не вірте пропаганді, яка розпалює ворожнечу між нами. Ми хочемо і надалі будувати з Росією дружні, братні відносини — але як суверенна, незалежна держава.

Ми звертаємося до міжнародного співтовариства, до країн — гарантів безпеки України — США та Великобританії, до Європейського Союзу, до ООН та ОБСЄ: зупиніть іноземне вторгнення в Україну і грубе втручання в наші внутрішні справи! Підрип миру і стабільності в Україні загрожує зруйнувати всю сучасну систему світової безпеки. Тому слід вжити всіх заходів, щоби в Україні не розгорілася війна.

Брати і сестри! Церкви України — з українським народом. Твердо знаємо: Бог не в силі, а в правді. Правда — на боці українського народу, тому ми переможемо.

Нехай Господь береже всіх нас!

**Патріарх Філарет (Денисенко), предстоятель УПЦ КП.
Верховний архієпископ Святослав (Шевчук),
глава УГКЦ.**

**Михайло Паночко, старший єпископ ЦХВЕУ.
В'ячеслав Нестерук, голова ВСО ЄХБ.**

**Віктор Алексеєнко, президент Української Уніонної
Конференції Церкви адвентистів сьомого дня.**

**В'ячеслав Горпинчук, єпископ
Української Лютеранської Церкви.
Леонід Падун, старший єпископ УХЄЦ.**

**Яків Дов Блайх, головний рабин м. Києва та України.
Об'єднання юдейських релігійних організацій України.**

У ДНІПРОПЕТРОВСЬКУ ПРОВЕЛИ ЄВАНГЕЛІЗАЦІЮ СЕРЕД МІТИНГУВАЛЬНИКІВ

22 лютого на Європейській площі Дніпропетровська відбулася євангелізація. За словами учасників благовісту, і молодь, і дорослі уважно слухали Євангеліє.

«Ми бачили, що на площі байдужих немає, люди готові приймати Євангеліє, готові чути не тільки про те, що Бог є любов, але і про те, що Він буде судити світ», — поділилася у свій сторінці в соцмережі Фейсбук одна з учасниць євангелізації Оксана Краніна.

Віруючі роздавали брошури з молитвою за Україну та благовістили Слово Боже.

chve.org.ua

ВПЛИВ НОВІТНІХ ТЕХНОЛОГІЙ: ПОЗИТИВ І НЕГАТИВ

Олександр Савчук

Ми живемо в час, коли технології стають невід'ємною частиною нашого життя. У Біблії немає слова «технології», але є багато закликів бути актуальними в тому часі, в якому ми живемо. Прочитаємо один із таких закликів: «Отож уважайте, щоб поводитися обережно, не як немудрі, використовуючи час, — дні бо лукаві!» (Еф. 5:15-16).

Кожному з нас довірено певний відрізок часу. Хтось доживає до 100 років, а когось Господь забирає в 17 чи 18. І кожному з нас треба пройти свою ділянку часу.

А час, в якому ми живемо, — особливий. Це час технологій, коли все під

рукою, коли ніхто або майже ніхто не пересувається кіними. Автомобіль ми намагаємося купити найкращий, якщо є така можливість. Ми розуміємо: найкращий — це швидший і надійніший. Жінки сьогодні вже не варять в печі — є мультиварки, інтелектуальні плити, які самі включаються...

Словом, багато в чому ми вже перейшли на нові технології. Але коли доходить справа до служіння Господу, виникає проблема. Коли перед нами постає необхідність оснастити своє служіння сучасними засобами, щоб ефективніше використовувати час, то виявляється, що ми або не готові до цього, або сприймаємо це за недуховні речі, або просто не хочемо в це вникати і цим займається.

ст. 2

ПРИСУТНІСТЬ ДУХА СВЯТОГО В СЛУЖІННІ

Ростислав Мурах

«Отож, уважайте, щоб поводитися обережно, не як немудрі, але як мудрі, використовуючи час, — дні бо лукаві! Через це не будьте нерозумні, але розумійте, що є воля Господня. І не впливайте вином, в якому розпуста, але краще наповнюйтесь Духом, розмовляючи поміж собою псалмами, і гімнами, і піснями духовними, співаючи й граючи в серці своєму для Господа, дякуючи завжди за все Богові й Отцеві» (Еф. 5:15-20).

Тут написані певні умови, за яких людина переживає сповнення Духом Святим. Буває сповнення, коли ми

переживаємо фонтан почуттів, емоцій, сльози. А буває, ми всі сидимо так тихо, що чути, як муха летить, усі відчуваємо присутність Божу і розуміємо, що Бог по-особливому діє в служінні. І нам хочеться мовчати і слухати, що Божий Дух говорить до нашого серця.

Апостол Павло, говорячи про сповнення Духом Святим, нагадує про певні умови для цього, як-от: віра, молитва, святе життя, духовна праця, допівняння Божої волі, мудра поведінка, сердечний мир, покора перед Богом і людьми, мова та внутрішнє наповнення. Апостол Павло говорить про наше святе повсякденне життя і постійне перебування Духа Божого на нас. Така присутність — це наслідок відповідного життя, життя розважного, благоговійного перед Богом. Це відчують навіть невірні люди. На такий людині перебуває Святий Дух, як колись на Давиді.

Але ми поговоримо про постійне перебування Духа Божого в служінні. Для цього також потрібні всі фактори, які стосуються особистості. Але потрібно і ще щось. Усі проповідники, мабуть, знайомі з таким явищем: готують вдома проповідь — і плачуть від наповнення Духом, а стають за кафедру — і вже того нема. Очевидно, дія Святого Духа у всьому зібранні залежить не лише від тебе самого, не лише від твого духовного стану, не лише від твоїх взаємин з Богом, але й від духовного стану тих, хто прийшов, і ще кількох обставин.

Павло писав: «Знай же ти це, що останніми днями настануть тяжкі часи...» З чим асоціюються в нас ці тяжкі часи? Дуже часто з тим, що будуть гоніння, переслідування, віра в Бога буде заборонена. Так і буде, але це матиме локальний характер. Про більш тотальне явище говорять слова: «Люди будуть...» **ст. 3**

ВІДПОВІДАЮЧИ НА ВИКЛИКИ ЧАСУ

Наприкінці 2013 року в м. Яремчі Івано-Франківської області з ініціативи заступника старшого єпископа ЦХВЕУ по південно-західному регіону Юрія Веремія відбулася конференція служителів цього регіону України. Результатом трьох днів роботи стала спільна резолюція конференції.

РЕЗОЛЮЦІЯ

Конференції служителів церков ХВЕ південно-західного регіону України

1. Ми розуміємо, що живемо в час нових викликів, які постають перед сім'ями, суспільством, Церквою і кожним християнином зокрема. Ми усвідомлюємо, що відповідальність, покладена на Церкву і на кожного християнина, у цей час висока як ніколи. Ми маємо взяти молитовне заступництво повною мірою за людей, події та ситуацію в наших сім'ях, суспільстві, державі і церквах.

2. Церква має бути носієм місії, яку заповідав нам Христос. Наше спільне завдання як Церкви — нести Слово про спасіння у Христі і робити це з повним розумінням та віддачею у всіх сферах свого життя. І робити це ми повинні якісно, як для Господа, у силі та помазанні Святого Духа.

3. Ми визнаємо, що швидкі темпи розвитку людства зіштовхнули нас з проблемами поширення гріха через засоби масової інформації, технічні засоби та в мережі Інтернет. Маємо докласти всіх зусиль, щоб зберегти християн від падіння при використанні сучасних технологій. Більше того, маємо використовувати наявні сучасні технічні засоби, щоб покращити якість богослужіння і поширювати Євангеліє в більших масштабах і швидшими темпами.

4. Ми закликаємо належно ставитися до організації та проведення богослужіння в церквах ХВЕ, розуміючи, що перебування в домі Божому — це святкування Божої присутності і Сам Господь є безпосереднім учасником служіння. Тому ми маємо підвищувати культуру поведінки в домах молитви під час богослужіння, розуміючи, що наші слова, дії та поведінка є способом євангелізації і виявом пошани до Господа.

5. В останні часи перед другим приходом Христа основна загроза для Церкви походить не стільки ззовні, як зсередини, через прояви егоїзму, зовнішньої обрядовості, матеріалізму, підміни духового душевним та активізування сил темряви. У церкви заохочувати проникнути люди, які не народилися згори, не перероджені Словом і Духом Божим, що буде створювати певну перешкоду в дії Святого Духа. Тому радимо служителю приділити особливу увагу посту, молитві, душеопікунству. Звертати увагу на ті служіння, які сприятимуть налагодженню стосунків між членами церкви. Своєчасно вирішувати назрілі питання. Проводити навчання для всієї церкви, при цьому особливу увагу приділити навчанню для сімей.

6. Благовіст був, є і буде основним завданням Церкви на землі. Проповідь Євангелія звучить вже близько 2000 років. Найкращий приклад у цьому показав Сам Ісус Христос, але потім передоручив цю справу Церкві, тому ми не маємо права згасити запал благовісту. Кожен християнин має бути благовісником на своєму рівні і у своєму середовищі — словом та ділом. Церква, яка не благовістить, втрачає свої позиції та нагороди. Закликаємо до активної участі у проповіді Євангелія всіма можливими євангельськими способами.

7. Міцна християнська сім'я була і є оплотом як Церкви, так і суспільства. У зв'язку з цим наголошуємо на важливості правильного виховання дітей на біблійних, християнських принципах та в любові.

Конференція для дитячих працівників

Серце дитини - піддатлива глина

14-15 березня

Головний спікер
Іван Вилков

**+38 097 189 76 79
+38 050 751 57 97**

Закликаємо чоловіків та дружин жити згідно з Євангелієм і Божими настановами для сім'ї, не давати можливості сучасним процесам у світі увірватися в християнські сім'ї. Церкви ж закликаємо налагодити здорове вчення щодо відносин у сім'ї та вихованні дітей для правильного та ефективного життя.

8. Церква — це публічна інституція, орієнтована на людей і для людей. Ми не можемо залишатися осторонь процесів, які відбуваються в наших селах та містах. Найкращим інструментом у цьому була і є молитва. Закликаємо молитися за Україну, за владу та народ, за спасіння, звільнення від гріха, зцілення від хвороб. Пам'ятаймо, що наша боротьба — не проти тіла та крові, але проти усяких диявольських задумів. Нехай ворог не має перемоги в нашому краї, але нехай буде звеличений і вшанований наш Господь Бог. Покладаймо на Нього всю надію — і ніколи не будемо посоромлені, ні в цьому житті, ні у вічності.

Олександр Савчук

Хтось сказав, що ми живемо в такий час, коли телефони наших дітей потужніші за наші комп'ютери. І постає питання: чи всі ми повинні вивчити нові технології, знати, що таке Wi Fi чи гаджет?

Чи можна без цього спастися? Однозначно можна. Але я впевнений, що кожне покоління християн мало своє завдання. Наші старші брати і сестри, яким випало жити в часи гонінь, як першочергове завдання мали зберегти віру і пронести її далі. І вони з цим гідно справилися. Завдяки їм ми отримали слово про Христа.

Наступне покоління, яке виросло вже в час свободи, почало займатися євангелізацією, будівництвом домів молитви і формалізацією об'єднань, церков, служб. Були утворені різні союзи, об'єднання, місії, благодійні фонди, реабілітаційні центри. Ще одне покоління служителів займалося тим, щоб закоренитися в час свободи.

Новітні виклики

Які ж виклики постають перед новим поколінням служителів, перед нами, брати і сестри? Багато і найрізноманітніші. Ми стикнулися з надзвичайно швидким розвитком сучасних технологій. Такого науково-технічного розвитку не знав раніше ніхто. Ми живемо в епоху кабелів. Скільки в наших домах зарядних пристроїв, переносок, кабелів для взаємного підключення телефонів, планшетів і ноутбуків, для всякої синхронізації. Ми живемо в час проводових і навіть безпроводових технологій. І можемо в реальному часі віртуально перебувати за сотні кілометрів від свого дому.

І водночас збільшилася доступність гріха. Якщо раніше, щоб нагрішити, треба було докласти зусиль, піти пошукати якусь відеокасету і так далі, сьогодні досить натиснути кнопку в Інтернеті. Через телебачення, Інтернет, радіо, друковані засоби інформації і телефони гріх став доступним і поширився у всіх сферах життя – для молодих і для старших. Молоді сидять в Інтернеті, старші – у серіалах. Ми бачимо сьогодні пропаганду насилля, толерантність до гріха і викривленого світогляду. Через телебачення, Інтернет, ЗМІ нас вчать багатьом речам, які з Біблією зовсім не в'яжуться. Нам вчать, що гріх – це помилка, або спосіб самовираження, або ще щось. І таким чином викривлюється світогляд у людей.

Так само поширюються сьогодні ересі. Завдяки телебаченню і Інтернету різні церкви, які не відповідають критеріям Євангелія, різні проповідники і вчителі проштовхують свої єретичні вітровання з великим успіхом, і мільйони або навіть мільярди людей на начебто християнському каналі слухають всяку ересь. І коли вони не утверджені в Слові, коли нема кому їх настановити, вони наслухаються такого, що ця ересь розхитає їхні основи. І таким чином багато людей заходять в заблуду. Раніше цього не було.

Часто демонструються служіння, де практикуються не євангельські речі. Через супутникове ТБ показуються богослужіння, де нібито під силою Духа Святого люди сміються, хрюкають, лаять по підлозі і це подається як християнське зібрання. І люди, не утверджені в Слові істини, можуть потрапити на цей гачок. І так ми втрачаємо людей в церквах.

Ще одна ознака часу – поширення нових видів залежності. Зокрема, ігроманії. Сьогодні підлітки залязять в різного роду комп'ютерні ігри і так грузнуть там, що світа білого не бачать. Багато молодих людей сьогодні живуть страшними окультними іграми, за якими стоїть диявол.

Сьогодні без проблем можна загрузнути в еротичній і порнографічній продукції. З вулиць забрали автомати і казино, але вони процвітають в Інтернеті, і так ще зручніше. Дехто грає на біржах, на Форексі – і теж загрузає.

Ще одна проблема – відхід від живого спілкування. Ми живемо в час гаджетів, техніка заповнила наше життя, і один чоловік сказав, що нині не рідкість, коли за весь день твоїм єдиним співбесідником стає голос GPS в автомобілі. Час технологій забирає в людей реальне спілкування.

Що нам з усім цим робити? Хотілося б усе це закрити, заборонити, трансляції припинити, – словом, навести повну чистоту. Але ми не можемо цього зробити, бо це стало невід'ємною частиною нашого життя.

Вони можуть служити нам

То що ми можемо зробити? Найперше, подумати, як ми можемо використовувати новітні технології, щоб вони служили нам.

Пастора можна прирівняти до керівника вищої ланки. Це ніби старший менеджер або директор якоїсь фірми. Але чи може директором фірми або її старшим менеджером бути людина, не компетентна в її питаннях? Ні, ця людина повинна володіти певним набором характеристик, розбиратися в певних речах і бути здатна організувати роботу, процес діяльності своєї фірми так, щоб це мало результат.

Чим ми підстраховані? Ми знаємо, що Бог взяв немудре світу і посоромив мудре. І серед нас багато дуже компетентних, добре підготовлених і

ВПЛИВ НОВІТНІХ ТЕХНОЛОГІЙ: ПОЗИТИВ І НЕГАТИВ

всезнаючих людей. Бог взяв нас і наділив Своїми здібностями, якостями, благословеннями і силою Духа Святого. Але коли ми говоримо, що ми можемо щось зробити краще, що пастор – це той, хто має вести церкву, скеровувати всі процеси в ній, то це треба пам'ятати.

Церква – це також публічна організація, це не закрите акціонерне товариство, церква орієнтована на людей і для людей. Тому нам треба скористатися всіма доступними способами, щоб стати ближчими до людей, церкву наблизити до людей і людей – до церкви.

Приблизно рік тому в Хмельницькому в церкві «Благодать Христа» виникла ситуація. До одної нашої сестрички, яка відповідала за дитяче служіння, написав в соціальній мережі брат з Одеси. Він шукав церкву в Хмельницькому, задав пошук в Google, і йому видало посилання на сторінку нашої церкви в соціальній мережі. Він зайшов туди і звернувся до першої-ліпшої особи. Нею і виявилася та сестричка. І спитав її, чи є в Хмельницькому євангельська церква, бо в нього є знайома, яку він заохочує піти до такої церкви. Домовилися, що та сестричка нею заопікується. І от та знайома – молода дівчина, магістрант педагогіки – прийшла в нашу церкву, зав'язала стосунки з деякими сестрами, згодом покаялася і влітку минулого року вступила в заповіт з Господом. Цей момент став можливим завдяки новітнім технологіям.

Конкретні завдання

У яких же конкретних сферах нам потрібно докласти зусиль? Найперше ми повинні забезпечити наші церкви звуком, трансляцією текстів тощо. Ми живемо в час, коли навіть елементарна проекція тексту на екран посилює ефективність служіння. Ми не замінимо цим дію Духа Божого, силу Слова, не замінимо всіх тих процесів, які Бог робить з людиною під час богослужіння, але, як хтось сказав, помазання приходять на порядок.

Ми повинні подбати про технічне забезпечення богослужіння, щоб люди на задніх рядах не дримали через те, що нічого нечують. Щоб ті, хто забув вдома Біблію або окуляри, побачив текст на екрані і запам'ятав. Думаю, нині нескладно забезпечити церкву всім необхідним для якісного богослужіння, дитячу кімнату, кухню – звуком, щоб ті, хто в силу певних причин змушений бути там, чути, що відбувається на служінні. У церкві має бути принтер, щоб можна було щось роздрукувати. Має бути дошка для оголошень, де висвітлюються ключові моменти життя громади, елементарні правила поведінки на зібранні тощо. Подбаймо і про вивіски на наших домах молитви – іноді вони десятки років не бачили оновлення і висять, обдерті.

Ще одна сфера, в яку нам варто податися, – це «есемески», sms-повідомлення. Це така функція в мобільному телефоні, яка допомагає налагоджувати комунікацію з людьми. За допомогою такого розсилання сьогодні відбувається багато речей. Фірми так розсилають рекламу нового товару. Водії отримують новини про акції на бензозаправках. Такі повідомлення стали сьогодні невід'ємною частиною життя людей. Як їх використати правильно? По-перше, це можливість швидкого інформування про події в церкві; по-друге, це спосіб душеопікунства і підтримки членів церкви. Для когось таке повідомлення може стати підбадьоренням від Бога в час якихось випробувань або душевних страждань.

Коли ми робимо важливі оголошення на зібраннях, не до всіх інформація доходить: хтось хворів, хтось вийшов, хтось був не уважний. Коли ми інформуємо людей про щось, надсилаючи їм повідомлення, обізнані будуть стовідсотково всі.

Ще одна сфера – друковані засоби: газети, журнали, листівки, радіо, візитки, запрошення. Тільки уявіть, скільки людей, наприклад, через

газету «Вірую», через інші газети, які видаються в нашому братстві, прочитають євангельські проповіді, почують думки, побачать нашу позицію. Хтось скаже: хто тепер, мовляв, читає. Читають. Багато людей, причому. Читають старші люди, читає інтелігенція. Тому ми повинні задіяти ці сфери, задіяти професійно, якісно.

Друковані засоби – це спосіб євангелізації, спосіб донесення позиції. Правда має бути донесена до людей. Коли люди чують тільки один канал інформації, вони мислять однобоко. Коли чують два, вони можуть вибирати. Правильне рішення робиться на основі отриманої інформації. Тому коли люди відкрили якусь світську газету і прочитали, що одностатеві стосунки – це нормально, треба забезпечити їм можливість відкрити інший друкований засіб, де написано, що такі стосунки – це гріх.

Коли діти прочитали в школі якусь сучасну книжку, наприклад, про Гаррі Поттера, треба забезпечити їм можливість відкрити книжку, яка би входила в курс шкільної програми і давала їм альтернативу, навчаючи перемагати зло добром.

Телебачення – це теж спосіб донесення позицій. У нас дуже мало програм на ТБ. Зате всілякого безглуздя в усіх отих битвах екстрасенсів, Х-факторів з його пропагандою гомосексуалізму і т. д. просто тонни. Ми хитаємо головами, заявляючи про своє несхвалення, але треба задуматися, чим це все можна замінити. Якби ми вийшли на CNL, ТБН, «Імпульс» та інші канали з записами наших богослужінь, конференцій, наших семінарів, проповідей, значна кількість людей була б нам дуже вдячна. Ми маємо що подати, але не знаємо, як і кому. Ми заспокоюємо себе, кажучи, що кому треба, той знайде. І не думаємо, що люди читають, слухають і дивляться не те, що їм треба, а те, що їм подадуть.

Безперечно, телебачення – річ фінансово дуже затратна, але і віддача відповідна і варта зусиль.

Ще одна сфера – використання функції Google-диск. Лідер, відповідальний за якусь служіння, може зайти туди в будь-який час, побачити, що було на минулій церковній раді, побачити план наступної церковної ради і т. д. Якщо потрібно – він може скачати і роздрукувати якийсь документ. Він може зайти туди чи з дому, чи з телефону.

Усім нам відома ще одна програма – Skype. І цікавий парадокс виходить. Ми кажемо, що вивчити сучасні технології для ефективності служіння ми не вміємо, а зв'язатися з родичами зі США у якихось питаннях – без проблем виходить. Як можна використати Skype в служінні? Можна влаштовувати онлайн-зустрічі для обговорення якихось тем, спільних проєктів, ключових питань тощо, таким чином економлячи час, фінанси. Бо замість того, щоб їхати в Київ чи ще кудись, достатньо, попередньо домовившись і узгодивши деталі, зайти в Інтернет. Це прекрасний засіб для комунікації, ефективний спосіб проведення зустрічей і нарад. Особливо для пасторів, служителів і людей, які організовують процес. І це добра можливість зв'язатися з тими, хто далеко від нас.

Багатомільйонна аудиторія все ще чекає

Статистика каже, що сьогодні в Україні близько 20 мільйонів людей віком від 15 років регулярно користуються Інтернетом. Скажіть, де ще ми можемо знайти таку аудиторію?

Кажуть, у давні часи один чоловік використовував такий метод для євангелізації. Приходив на базар, дивився, де найбільше людей, ішов туди і кричав: «Знайшов! Знайшов!». Люди починали цікавитися, що він знайшов. І він починав проповідувати. Якщо з 20 чоловік десять махали рукою і йшли геть, то десять залишалися і слухали.

Тільки подумайте: 20 мільйонів людей сьогодні

збираються в Інтернеті, а ми голови ламаємо, як 100 чоловік привести на євангелізацію. Виявляється, є сфери, де Інтернет стає нам у пригоді.

І нарешті про соціальні мережі. Є різні думки щодо того, чи личить християнам бути в соціальних мережах – таких, як Facebook, ВКонтакте, Твіттер, Однокласники і т. д. Одні участь в цих мережах категорично засуджують, інші залишаються нейтральними, не знаючи, про що мова, а ще хтось це схвалює. І цікава тенденція – проповіді про телевізор вже відійшли, а проповіді про Інтернет ще не прийшли. Бо частина людей не знає, про що мова, а частина тим всім користується. Наша молодь сидить в соціальних мережах. І що нам робити? Вдається нам витягнути молодь з цих мереж? Ні. Вдається закрити ці соціальні мережі? Ні. Тоді нам треба йти до людей. І моя особиста практика роботи з молоддю показала, що через ці соціальні мережі я маю цілодобовий доступ до молоді.

А якщо тебе нема там, де молодь, то молодь може почуватися дуже вільно. Якось я вирішив вийти з усіх соціальних мереж, крім Facebook. Оголосив про це молоді, очікуючи, що вони повторять мій «подвиг». Але дочекався іншого. За якийсь місяць зайшов з іншого акаунта в мережі і побачив, що в когось на сторінці появилася якась музика незрозуміла, у когось – якесь відео нездорове, у когось – неадекватні фотографії... Молодь жила в Інтернеті без свого молодіжного лідера. І мені довелося десь два тижні писати їм, допомагаючи їм привести себе в порядок, і вчити їх поводитися в мережах.

Поширення відеороликів, музики, думок через мережі – також дуже доступний спосіб впливу на людей і спілкування з ними, коли немає можливості реально зустрітися. У соцмережах всі бізнес-проєкти мають свої сторінки і пропонують свої послуги. І якщо магазин електроніки Розетка щодня набридає через повідомлення всім своїм користувачам, якщо на наші телефони регулярно приходять повідомлення про якісь акції в торгових мережах, то чому би нам добрим словом, добрим закликом чи застереженням не доступуватися до людей... Чому б нам не йти туди, де збираються 20 мільйонів людей...

Але ключовий момент тут такий: якщо ти йдеш у якусь вороже середовище, то потрібно знати, хто ти там – риба чи рибак, тебе будуть ловити чи ти будеш ловити. Якщо ти там риба – утікай звідти.

Впливаймо на суспільство

І остання думка: кожна церква, яка має доступ до Інтернету, повинна мати свій сайт. Тут можна слідувати за життям церкви, дивитися посилання на інші ресурси, прочитати про історію церкви, довідатися про розклад служінь. На сьогодні з 25 обласних об'єднань нашого братства сайти мають тільки вісім. Але ж сайт – це як візитка або паспорт церкви. З нього відвідувачі можуть довідатися, що це за церква, і переконатися, що ми – не секта, а п'ята за величиною християнська конфесія в Україні.

Сайт – це також добрий спосіб комунікації із владою, з містом, з інвесторами служінь, навіть з опозицією. Словом, це спосіб інформування, можливість стежити за життям церкви, можливість проповідувати Євангеліє цілодобово. І це онлайн-трансляція богослужінь, яка дозволить «побувати» на служінні людям, що в силу певних обставин, наприклад, за станом здоров'я, не могли прийти на богослужіння.

Існує небезпека, що якась частина людей при цьому перестане ходити на зібрання. Але живе спілкування не замінить ніщо, і раз-другий посидівши вдома, на третій людина обов'язково прийде до церкви.

Чи можна замінити силу живого Слова технологіями? Однозначно ні, ніколи. Але нам треба докласти всіх зусиль, щоб, використовуючи менше часу, досягти більшого результату. Хай це будуть наші п'ять хлібів і дві риби, а Бог нехай робить Своє чудо.

Ростислав Мурах

В останній час найбільші проблеми і найбільші загрози для церкви приходять не стільки ззовні, як зсередини. Люди будуть горді, зарозумілі, батькам непокірні, бундючні, нахабні... Зовнішні правила, зовнішні форми... Зовні – вигляд благочестя, а сили Божої, присутності Божої нема.

Вигляд побожності без внутрішньої зміни

Які ж фактори ослаблюють дію Святого Духа? Перший: у церкву будуть старатися проникнути люди, не народжені згори, люди, які мають вигляд побожності. І через таких людей може багато хто пасти. І ми, як сторожа при воротах, повинні пильнувати. У часи апостолів до міст можна було потрапити лише через міські ворота. І керівництво міста, наймудріші люди, служба безпеки сиділа при воротах. Бо коли злі люди зайдуть в місто, буде вже пізно реагувати. Треба було зустріти їх при воротах.

Цей фактор може сильно повпливати на загальний стан церкви. Ми, служителі, можемо вести святе життя, ретельно готуватися до служіння, сповнюватися Духом, але не від нас самих залежить стан церкви, а багато в чому – від тих людей, які прийшли на служіння.

Грошолобство

Другий фактор, який може послаблювати дію Святого Духа, – це матеріалізм, грошолобство. Я не засуджую людей, які змушені їхати десь на заробітки. Але скільки проблем виникає, коли люди не з біди, а через забаганки їдуть, залишаючи сім'ю, залишаючи церкву на місяці, а то й роки. І кажуть, що те, що не змогли зробити гоніння, зробив долар.

Згадаймо Валтасара. Таємничий надпис на стіні приголомшив його вироком: зважений і знайдений легеньким. А скільки важимо ми? Кожен з нас впевнений, що щось таки та й важимо. Тоді сформулюємо питання по-іншому: а скільки ми коштуємо? За скільки ми продаємо відвідування богослужіння? Скільки грошей ми заробляємо за той час, що пропускаємо зібрання? Так казати жорстко, але це правда.

Фактор грошолобства присутній у наших церквах. Я не проти, щоб ми всі мали достаток і відділяли іншим від нашого достатку. Але не за рахунок богослужіння. І цей фактор дуже впливає на дію – або бездіяльність – Духа Святого у наших богослужіннях.

У нашій церкві є брат, який багато пожертвував на церкву і допоміг у придбанні дому молитви, але він про це не хоче говорити – він сповнений великої подяки Господу за те, що Господь дав йому таку честь – послужити грошима. До того і після того таких коштів у того брата не було – так, наче Бог спеціально дав йому можливість заробити і саме так використати гроші.

Згадаймо Боже застереження: «І станеться, коли Господь, Бог твій, уведе тебе до того Краю, якого призначив був батькам твоїм, Авраамові, Ісакові та Якову, щоб дати тобі великі та гарні міста, яких ти не будовав, та доли, повні всякого добра, яких ти не наповнював, і тесані колодязі, яких ти не тесав, і виноградники та оливки, яких ти не садив, і ти будеш їсти й наситишся, стережися тоді, щоб ти не забув Господа, що вивів тебе з єгипетського краю, з дому рабства!» (Повт. Зак. 6:10-12).

Матеріальний стан – дуже вагомий фактор. Сьогодні так багато нам пропонують – всілякі акції, відтермінування сплати, вигідні кредити, аби лиш ми на це пішли. Усім, мабуть, відомі приклади, коли рівних гарячих людей не могли залакати штрафи, торми, санкції тоталітарної влади, а зелений долар вніс свої корективи і зробив те, чого не могли зробити гоніння. І думаю, саме бізнесові питання змушують багатьох виходити під час зібрання, щоб поговорити по телефону. Коли людина сидить на служінні, а в думках привозить, відвозить, виплачує, будує, купує, – чи легко такій людині сповнитися Духом Святим? Чи легко Духу Божому торкнутися цієї людини?

Присутність і дія Духа Святого – це надзвичайно тонке питання. Ти на секунду відвернув свою увагу – і

ПРИСУТНІСТЬ ДУХА СВЯТОГО В СЛУЖІННІ

вже того наповнення нема. Тому що до Духа Святого треба ставитися надзвичайно дбайливо.

Підміна душевного духовним

Сьогодні співають багато пісень зі словами на взірць: «Доторкнись до мене, обійми мене, я в обіймах Твоїх»... Складається враження, що їх написали жінки, в яких нема чоловіків. І для них Христос постає не як Владика неба і землі, а як взірць досконалого чоловіка. Я не проти емоцій, я сам – людина емоційна і люблю, коли мене торкається Дух Божий. Але...

Коли священники приносили жертву, там були нирки і лій на нирках. Про що мова? Про залози, які відповідають за виділення адреналіну в кров. Священик не мав права торкатися їх. Іншими словами, коли мова йде про богослужіння, нам не можна використовувати технології, які просто людей розчулюють, доводять до сліз, вводять в стан ейфорії, але це не дія Духа Святого, а жалісливі приклади. Пильнуймо, щоб ними ми не підмінили справжню дію Духа Святого. Залози, які відповідають за емоції, повинні бути віддані Богу. І коли Дух Божий торкнувся, людина і розплакалася, і розчулилася, і покалася, і розжалобилася серцем.

Оце правильний прояв емоцій. Емоціями можна завести людей, і непомітно для себе, але дуже часто ми оцінюємо зібрання за тими емоціями, які в нас виникали. Якщо люди плакали, значить, добре проповідник проповідував.

Багато християн, особливо задіяних у музичному служінні, зайшли в ступор: то відчувують Бога, то не відчувують Бога. То є присутність Бога, то нема. То говорить Бог, то не говорить. Люди звикли сприймати присутність Божу винятково через призму своїх почуттів. І якщо вони не переживають ейфорії, якогось піднесення, значить, Бога нема. Але ж потрібно ходити вірою, а не почуттями. Натомість багато людей емоціями сприймають Боже прощення. Мовляв, вона відчуває, що її Бог простиб. А Писання ясно й чітко каже: «Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний і праведний, щоб гріхи нам простити».

Або грішити людина – і заявляє, що серце її не засуджує, значить, все гаразд. Мовляв, у її серці мир. І часто люди сприймають через емоції і почуття речі, які треба сприймати лише через призму Божого Слова. Наприклад, прощення, спасіння і т. д.

Нам треба втримати здоровий євангельський баланс – щоб, з одного боку, не бути, як соліяні стовпи, а з другого боку – все лише на емоціях. Особливо для молоді, незміцнених у вірі людей різниця між душевним і духовним не дуже помітна.

Розділення

Наступний фактор – розділення в народі. Ми покладені для того, щоб стояти насторожі і не допускати розділення, щоб не вкрався який хижий вовк і не відколов якусь групу людей. Дяка Богу, Він береже нас і наші церкви. Але прийшло розділення в іншій формі, чого ми не сподівалися і про що й не думали. Ми розділилися всередині. У часи гоніння, коли церкви були невеликі, люди були разом.

Нині люди стали менше спілкуватися один з одним. Ось та сфера, в якій проявляється відособлення. Раніше збиралися в приватних домах і дуже добре знали один одного. Ті близькі стосунки сприяли дії Святого Духа. Коли ми отримали можливість збиратися в домах молитви, ми вже менше відвідуємо один одного. А наші стосунки поза домом молитви сприяють тій атмосфері, яка є в залі.

Паркани нині стали вищі, замки – надійніші, і треба наперед домовлятися, щоб когось відвідати. Варто на

це звернути увагу. У великій церкві навіть не всі люди знайомі між собою. На вигляд, може, і так, а на ім'я вже ні. Наші взаємини сприяють дії Святого Духа.

Духовна війна

Дуже сильний фактор, який ослаблює дію Святого Духа, – духовна війна. Щовівторка сатаністи в пості – вони постять і моляться за кілька пунктів. І найперший у цьому списку пункт такий: щоб християни перестали постити і молитися. Наступні: щоб християни стали ситі і задоволені і віддалися впливу матеріалізму; щоб припинилася діяльність місії і місіонерських організацій; щоб місіонери були відкликані з місіонерських полів; щоб слабкими були сім'ї служителів; щоб багато християн, а особливо служителів були спокушені.

Я ще не був євангельським віруючим, але п'ятниця як день посту – це для мене було непорушне, як залізобетон, правило. Мені було неважко постити. А нині? Чи ми помітили, як тяжко нині постити? Я не відкидаю думки, що тяжко тому, що хтось постить і молиться, щоб ми не постили і не молилися. Це духовна війна. І хто кого перемаже?

Нам потрібно оголошувати регулярні пости і молитви. І запитувати людей, хто з них був у пості і молитві. Думаю, ви виявите, що лише 40-50 відсотків людей постять і моляться. Згадайте: коли Саул оголосив пост, а Йонатан через незнання з'їв трошки меду, Бог поставив йому це за провину. Народ вблагав Бога помилувати хлопця і не скарати його.

А тепер подумайте, як Бог реагує на те, що в церкві оголошують пост і молитву, а люди не зважають. Тому, браття, запитуймо людей, чи вони постять. Бо якщо ми лише будемо оголошувати, а не запитувати, процент байдужості завжди зростатиме.

Ми в себе практикуємо раз на місяць проведення молитви з постом у домі молитви. Тобто протягом дня у домі молитви хтось молиться. Служителі, люди, які не працюють, усі бажаючи. Пост і молитва – це частина нашого церковного служіння, якій треба відвести належне місце.

Вмій випити гірку чашу

Що таке гірка чаша? Є в нашому служінні питання, які можна назвати гіркою чашею. Є розмови, які так не хочеться починати, бо знаєш, скільки всього підніметься в її результаті. Є ситуації, за які так не хочеться братися, бо знаєш, що вона за собою потягне. Словом, є питання, не зовсім приємні. І так хочеться, щоб хтось інший випив цю чашу. Якщо в церкві зависають такі питання, які можна назвати гіркою чашею, – сварка в сім'ї, проблеми між братами, ще щось, – люди сидять, слухають Слово, співають, а дії Духа Святого нема. І пастор може вдома готуватися до проповіді і плакати від присутності Бога, а на кафедрі перед церквою – пусто. Бо далеко не все залежить від нас, дорогі служителі.

Природно, що пити з гіркої чаші не хочеться. Але біймося займатися лише улюбленими речами. Бо дуже часто від вирішення саме небажаних, неприємних речей залежить ефект нашого служіння. І Сам Бог іноді підносить нам цю гірку чашу, як підніс колись Своему Сину.

Пий вчасно. Відтермінована чаша стає ще гіркішою. Невчасно зреагуєш на конфлікт – і він поширеться, більше людей залучиться до нього. Не поговориш вчасно з кимсь – і проблема поглиблюється.

Пий все повністю. Недопите примножується. Не доведеш до кінця – і це може обернутися великою гіркотою.

Пий згідно з правилами, відповідно до Слова Божого. Приймай рішення по Слову, як би це різко і строго не виглядало. Чи то в плані

дисциплінування, чи в інших питаннях.

Пий сам. Те, що поручено тобі, маєш зробити ти. Буває, хочеться доручити комусь замість себе провести якусь серйозну розмову. Але потім доведеться робити удвічі більше. Згадаймо Адонію – послав замість себе Вірсавію поклопотати перед Соломоном в одному питанні – і ми знаємо, як трагічно це закінчилося. Ми потребуємо Божого керівництва і мудрості, щоб знати, що можна поручити комусь, а що ми маємо зробити самі. І треба молитися за тих, хто має пити гірку чашу.

Вчення

Сильний фактор, який може посилити дію Духа Святого, – це вчення. Дяка Богу за те, що в нас викладається вчення, діють навчальні заклади, відділ освіти видає книжки, якими користуються навіть в інших братствах. Але як часто у церквах навчання для всієї церкви зупинилося на підготовці до водного хрещення і розборі Слова. І як було би добре, щоб навчання після прийняття водного хрещення продовжилось. Ми перейняли досвід церкви в Івано-Франківську, в якій діє біблійна школа для новонавернених, і почали працювати за програмою, яку вони розробили. Це діє, це ефективно. Не завжди догматична проповідь сприймається, а догматика потрібна. І її можна подавати у класі.

Нині люди мають можливість слухати різні проповіді. І щоб від цього у них не проявилось якесь духовне «нетравлення», ми маємо давати протитруту. Тобто істину. Якщо людина знає істину, вона може порівняти з нею все. І зробити правильний висновок.

Можливо, варто час від часу, пройшовши одну біблійну книгу, дати виклад певних біблійних тем. Ми маємо право вибору. Головне – продовжувати церкву вчити. Сьогодні ересі стали витонченими, омана набуває вигляду біблійного, і нам треба вміти реагувати.

Наше навчання повинно охопити навчання батьків і сімей. Нас не вчили бути батьками. Вчили бути слугами, столярами, водіями – але не батьками. Усе наше навчання зводиться до настанов на шлюб і на короткому повчанні при благословенні дітей. Сьогодні ситуація вимагає більшого.

На жіночих конференціях сестри часто кажуть: от якби це почули наші чоловіки. А ми на братерських спільнотах здебільшого порушуємо духовні і господарські питання і не вчимося бути татом, бути чоловіком, не вчимося жити в сім'ї.

Єврейські сім'ї відзначалися міцністю, розлучення там були рідкістю. Чому? Велася робота. Тому апостол Павло і казав: «Нехай старші жінки навчають молодих...» Бо коли молодші сестри слухають пастора, то можуть думати: він чоловік, він відстоює чоловічу точку зору. А коли скаже сестра сестрі, це сприйметься по-особливому.

Налагоджуймо структуру, яка б сприяла побудові стосунків. У Посланні до колосян апостол Павло каже: «...Тримаючись голови, від якої все тіло, з'єднане і зміцнюване суголосами та зв'язками, росте зростом Божим».

Ми говоримо, що Церква – це Тіло Христове. А що ж таке суголоси і зв'язки? Це скелет, церковна структура. Вона допомагає всьому тілу бути активним, дієвим, рухливим, допомагає виконувати те, що воно повинне робити.

Але наша структура повинна дозволяти мати більше спільності один з одним. «Коли ж ходимо в світлі, як Сам Він у світлі, то маємо спільність один із одним, і кров Ісуса Христа, Його Сина, очищує нас від усякого гріха» (1 Ів. 1:7). Тоді Дух Божий діє. І це впливає на атмосферу нашої богослужіння. Якщо ж, як пастор, піду і провідаю якусь сім'ю, то в неділю ця сім'я буде дуже уважно мене слухати.

«Не забувайте ж і про добротинність та спільність, бо жертви такі вгодні Богові» (Євр. 13:16). Бог дивиться на це як на жертву. І деколи дійсно треба пожертвувати своїм часом чи ще чимсь задля такої спільності. Люди потребують спілкування і з пастором, і один з одним.

Служителі – це шукачі перлин. Ми поставлені, щоб готувати святих на діло служіння, як каже Павло. Наше першочергове завдання – опіка над членами церкви, щоб з-поміж них нагледіти вірних, нагледіти оті перлини і допомогти їм зайняти відповідне місце в Божій діадімі, у Божому Царстві.

МОЛИТВА ЗА ВОРОГІВ, АБО ЯК ПОЛЮБИТИ ВОРОГА

«Ви чули, що сказано: «Люби свого ближнього і ненавидь свого ворога». А Я вам кажу: Любіть ворогів своїх, благословляйте тих, хто вас проклинає, творіть добро тим, хто ненавидить вас, і молитесь за тих, хто вас переслідує...» (Мт. 5:43-44).

Якісь несучасні ці слова... Які в наш мирний час у людини можуть бути вороги? І як молитися за таких ворогів? Але тільки порівняно недавно я усвідомила і почала застосовувати в житті ці слова Ісуса Христа. Я працювала секретаркою у відділі соціального захисту населення, і в мене не склалися стосунки з одним із провідних спеціалістів відділу. Мені здавалось, що ніхто з моїх колег не

ставився до мене так суворо, як вона.

Окрім основних обов'язків, я писала супроводжувальні листи до всіх документів щодо її напрямку роботи (чого не робила для жодного іншого провідного спеціаліста нашого відділу), але ніколи не чула слів вдячності на свою адресу. Навпаки – докори у разі будь-якої неточності чи несвоечасності, скарги начальству, догани. Коли моя неприязнь заходила до кабінету, де я працювала, у мене всередині все стискалося, я чекала нових проблем. Дратувалася через це. Боялася.

Словом, кожного дня я переживала стрес. Більше так тривати не могло. Думала просто звільнитися, щоб більше не стикатися з цією людиною. Однак це не кращий варіант – тим більше, що мені

дуже подобалася моя робота, та й зарплата цілком влаштовувала. Що ж робити?

Ось тут я і задумалася вперше в житті над цими словами з Біблії: «Любіть ворогів своїх». Невже моя співпрацівниця, колега по роботі – мій ворог? Виходить, що так. Вона мені точно не була другом. І спілкування з нею не приносило радості. Тоді я почала молитися за неї, бо ж написано: «Моліться за тих, хто вас переслідує». Я молилася за мого «ворога» під час роботи, по дорозі на роботу і з роботи, молилася в церкві.

Пам'ятаючи Христові слова: «Благословляйте тих, хто вас проклинає», я просила Бога, щоб їй, моїй кривдниці, було добре («благ»). Щоб у неї був успіх в роботі. Щоб їй вистачало грошей. Щоб її оточували люблячі люди. Щоб вона була щасливою в сім'ї. Щоб у неї було міцне здоров'я, хороші стосунки з колективом, оптимістичний настрій. Молилася й за себе – щоб я її не боялася, а любила, пам'ятаючи, що Бог її любить не менше, ніж мене. Коли вона заходила до мого кабінету, я подумки просила Бога дати мені сили не зірватися, не нагубити

їй, не розплакатися від образи, а все з гідністю стерпіти. Я роздумувала про те, що щаслива, задоволена життям людина не буде псувати настрої тим, хто поруч, у тому числі й мені. Тому я часто молилася за її особисте щастя.

Протягом місяця ці двох мій щоденний страх перед цією жінкою змінювався на співчуття і розуміння. Нарешті в мене було те, чого вона потребувала і що я могла дати їй – моя молитва! Бог знав, що я, як віруюча людина, згадаю, що за своїх ворогів потрібно молитися, – ось і допустив, щоб все це сталося.

Молитва за «ворога» змінила мене саму. Я стала добрішою і вже не бачила в співпрацівниці кривдницю. Я розгледіла в ній нещасну людину, яку Бог доручив моїй молитовній турботі. Я перестала думати, що я – жертва обставин, які склалися не на мою користь. У мене появилася гідне служіння, яке довірив мені Бог, – молитися про благословення для цієї людини. Я внутрішньо заспокоїлася, адже тепер твердо знала, що роблю все правильно, так, як хоче Бог, – і моя душа раділа.

За внутрішнім перетворенням при-

йшли і зовнішні зміни. Узгодивши це з начальством, я передала своїй «невдячній» колезі електронні візирці всіх необхідних їй супроводжувальних листів, які раніше регулярно оформляла я, а до мене – інша секретарка. У мене вистачило відваги відмінити цю традицію. Ввічливо, але наполегливо я відмовилася виконувати чужу роботу. Звичайно, без Божого Духа, без Його впливу в мене тут не обійшлося. Я очікувала ще більшого озлоблення з боку неприязнели. Але ж ні. Якщо тепер вона щось і просила мене зробити, то не наказовим тоном, а ввічливо. Тепер вже вона залежала від моєї прихильності. Не знаю, що саме на неї так вплинуло. Однак я дуже раділа переминам у наших відносинах.

Я засвоїла урок від Господа: якщо якась людина (начальник, співпрацівник, родич, чоловік, сусід) ставиться до вас вороже, ображає, принижує, завдає болю своїми словами і поведінкою, то не поспішайте розривати з ним відносини: розраховувати з роботи, покидати сім'ю, переїжджати... Моліться за нього. І ви зрозумієте, що це допоможе.

Наталія Царгородцева.

ТИ ЗНАЄШ ВСЕ...

Втомлена і розбита, брела я після похорону додому. Не було ніякого бажання побачити когось із знайомих, хотілося нарешті залишитися наодинці з собою, розібратися й зрозуміти: чому все це сталося? Думки розбігалися від вогню, що палав у розумі.

Картини останніх днів з гостротою спливали в моєму розумі і викликали такий гострий біль всередині, що, незважаючи на яскравий сніг, в очах темніло, і я час від часу зупинялася. Почуття власної провини за смерть Миколи лежало на моїх плечах важким тягарем. Гірко й соромно було звести очі до неба. О Ісусе, Ти так не вчинив би!

Одночасно мені не давала спокою ще одна думка: де зараз Микола? Якщо він зустрівся з Господом, то вже з'ясувалося, що це я винна в тому, що він загинув...

З того часу минули роки, але питання залишається для мене відкритим: де Микола? А також багато інших, кому я говорила про Христа, кого просила прийняти спасіння, за кого молилася. Де зараз ті, хто помер в гріхах, не встигнувши прийти до Бога чи не побажавши? Може, не вклала душу в слова, може, мало молилася, може... Але вони пішли з життя і стали перед Богом. А я залишаюся поки що в цій темряві. Господи! Чи можна ще щось зробити, виправити? Адже я знаю, що нема Твоєї волі, щоб грішники помирили без каяття, а вони помиряють. Що робити і як жити, щоб люди не відходили у вічність без примирення з Тобою?

Я дуже мало в житті зустрічала людей, котрі так щиро ненавиділи би мене, як Микола. Причому без причини. Микола був близьким другом моєї молодшої сестри. Він не приховував, що йому приносило задоволення висміювати все, що для мене було дорогим. Він вміло знаходив найдошкульніші слова, щоб довести, що моя віра безглузда і що моє життя нелогічне і пусте. Він говорив так багато, що я не встигала вставити хоч що-небудь на своє виправдання, та й не дуже хотіла. Микола не збирався слухати мене. Я тільки молилася, щоб Господь відкрився йому, щоб він також побачив те Світло, яке осяяло моє життя.

Так минуло кілька місяців. За два тижні до Нового року зайшов Микола, запитав де брат, я відповіла, він розвернувся і вже взявся за ручку дверей, щоб піти, але раптом збентежено оглянувся і ніби не своїм голосом, затинаючись, промовив:

— Моя дружина... Вона хоче, щоб ти навчила її молитися, читати Біблію... Вона запитує, чи можна нам прийти, сама без мене соромиться.

Уявляю, яким був вираз мого обличчя! А він мовчав і очікував відповіді. Раптом мене осінило: так він же розігрує мене!

— Ти смієшся наді мною? Ти хочеш, щоб твоя дружина стала віруючою? Чи можу я в це повірити?

Микола спокійно відповів:
— Нехай, це її справа.

Не зовсім вірячи в те, що сталося, я запросила їх, і він пішов. Хіба це можливо? Микола дозволяв собі хамство, але лицемірства в ньому я не помічала. Ні, він не жартував. Ймовірно, сталося щось, про що я ще не знала.

Приготування до новорічних свят захлинули суєтою. Кілька разів ми бачилися з Миколою і його дружиною, вони привітно усміхалися, а я думала: ось після свят обов'язково зберемося разом.

Вранці 31 грудня брат передав прохання від них — відвідати їх у новорічну ніч. Я ухильно відповіла — буде видно. Коли ми зібралися у сестри зустрічати Новий рік, кілька раз спало на думку — «вони чекають», але я наполегливо відганяла ці думки: там горілка, телевізор, який сенс намагатися в розпалі свята говорити людям про Бога, а інакше навіщо туди йти? Ми провели час чудово: спілкування, пісні, молитви.

Додому повернулася наступного дня ввечері, і мама сказала:

— Був Микола, сказав, цілу ніч чекали тебе, навіть шампанського не пили, все думали, що ти прийдеш.

Моя совість бурхливо запрацювала. Відразу ж повернулася до сестри, в якій гостювала, і все розповіла. Чоловік Олі сказав:

— Негайно йдіть до них, а я залишусь з дітьми.

Ми одразу ж пішли. Але нікого не застали. На подвір'ї ще виднілися сліди трьох людей, але їх на очах засипало снігом.

2 січня була неділя. На зібрання приїхали гості з інших сіл, ми слухали Слово, яке підбадьорювало нас, сповнювало радістю і новими надіями, як це звичайно буває в перші дні нового року. Несподівано в дверях появилась моя сестра з дитиною на руках, на обличчі її відбився біль. Тремтячим голосом вона сказала:

— Наш брат, Микола і його дружина потрапили в аварію. Їх збила машина. Микола загинув...

Це сталося, коли вони минулого вечора пішли погуляти. Ми розминулися з ними всього на п'ять чи десять хвилин. Вони вийшли на трасу за селом, щоб пройтися, а машина, що мчала на великій швидкості, втративши керування, знесла їх з дороги. Вони йшли одне за одним: Микола, Оксана і мій брат. Коли брат, відлетівши в канаву, піднявся і підбіг до Миколи, той вже не дихав. Оксана була легко поранена.

Зібрання перервалося, гості роз'їхалися, ми, три сестри, вирішили молитися про те, щоб Микола воскрес. Це була найтяжча ніч в моєму житті. Якщо хтось думає, що молитва — це просте діло, проведіть одну ніч в молитві.

А вранці нас чекало ще одне жакливе випробування — похорон. Ми так вірили, що чудо станеться і Микола піде з кладовища живим! Але нічого не трапилось, труну закрили і засипали мерзлою землею. Сестра, з якою ми молилися минулої ночі, здогадуючись, що твориться в моїй душі, який відчай, яке самоосудження, який удар по вірі (адже Бог не відповів і не воскресив Миколу), сказала:

— Ти як хочеш, а я все одно служитиму Господу.

І ось я бреду безлюдною вулицею, намагаючись відійти якнайдалше не лише від людей, а й від жахливої реальності і від себе. І навіть міцний мороз не в змозі погасити вогонь в моїй душі. У вічність відійшла душа, а я не зробила те, що могла зробити...

І раптом мир Божий почав наповнювати мою душу. Одна за одною в пам'яті виникали картини останніх тижнів. Ось Микола, що запрошує мене в гості, потім наша зустріч на вулиці, привітна радість в його очах. Їх рішення не тримати вдома спиртного і навіть сигарет, вияв бажання читати Біблію і молитися. Я справді не зробила для нього те, що могла. Але яку дивну перемену Бог Сам вчинив у його душі і без моєї допомоги! Бог знає все і бачить майбутнє. Він бачив і ту мить, коли сталася ця трагедія, і Він, як люблячий Отець, звершив щось в серці Миколи. Перелом у ставленні до мене — це тільки верхівка айсберга. Про інше я можу лише здогадуватися.

Нарешті ніжний голос Ісуса проник в моє скам'яніле серце: «Машина могла їхати і з іншого боку, при цьому міг загинути твій брат... А ти ж просила Мене, щоб Я оберігав його життя доти, поки він не повернеться до Мене. Чому тепер не дякуєш?»

Як часто я поводжусь, як Йона: лиш тільки приходиться горе — і я виявляюся нездатною бачити Його милість і бути вдячною. І можу навіть звинувачувати Його замість того, щоб в смиренні прийти до Нього в молитві і сказати: «Господи, Ти знаєш все. Ти знаєш все...»

«Сій ранком насіння своє, та й під вечір хай не спочиває рука твоя, не знаєш бо ти, котре вийде на краще тобі, — оце чи оте, чи обоє однаково добрі» (Екл. 11:6).

«ПЕРЕД ЛИЦЕМ СІВИНИ ВСТАНЬ...»

У лікарні одна розвага — безкінечні розмови з сусідами по палаті. Тут, як і з попутчиками в поїзді, чомусь завжди тягне на відвертість. Напевне, тому, що десь в глибині душі знаєш: з цими людьми тобі, найімовірніше, вже ніколи не доведеться зустрітись. А отже, ніхто не штрикне в очі і не оберне тобі ж на зло твою душевну сповідь. Як кажуть, поговорили — і розійшлися.

Водин із таких лікарняних вечорів, перед сном, розмова зайшла про Бога. Як завжди, думки розділились: одні вірять в якусь вищу силу, інші все заперечують, а деякі вважають себе православними, посилаючись на колись в дитинстві вчинений над ними обряд хрещення.

— А ти якого роду-племени будеш? — Тетяна, що лежала на сусідньому ліжку, повернула голову в мій бік.

— Я з церкви євангельських християн, — відповіла я, внутрішньо приготувавшись до звичних в таких випадках їдких зауважень і насмішок. Треба сказати, вони не заборилися.

— Сектантка чи що? — відізвалася з іншого боку Наталка. — Це ви так чоловіками міняєтесь і дітей в жертву приносите?

— Просто дивно, до чого живучі посяяні в умах людей ще під час войовничого атеїзму ідеї мракобісся.

Не встигла я ще й рота розкрити, як Тетяна піднялася на ліжку.

— Не кажи, Наталко! Я баптистів добре знаю. У мене дві бабусі були. Батькова мати до православної церкви ходила, а мама — баптистка. То вони між собою, як небо й земля відрізнялися.

Я з вдячністю подивилася на свою несподівану заступницю, а Наталка не заспокоювалася:

— Чим же вони так відрізнялися? Православні хоч до справжньої церкви ходять, свят дотримуються, а ці «нехристи» навіть лоба не перехрестять! Ні свят в них нема, ні образів...

— Зате совість є! Чесніших за віруючих і добріших я у своєму житті не бачила! — Тетяна аж почервоніла від збудження. — У бабусі Мані, котра віруючою була, курочки з долоні зерно дзюбали! Вона як почне, бувало, молитися, у мене, хоч і маленькою була, серце завмирало. І такі молитви в неї, ніби пісню співає. Про всіх вона в них згадувала, за всіх благала, та так вже щиро просила Господа, що здавалося, якби я була Богом, дала би їй все! Зроду нікого ні словом, ні ділом не образила, чужої копійки не взяла. Такою чистенькою була бабуся, здавалось, зсередини до брата просвічувалась! Сидити, бувало, на лавочці, кішечка улюблена поруч — так хочеться обняти її й поцілувати. Зате вже баба Дуся як прийде після служіння недільного зі своєї церкви, сусіди тут як тут: сіли, стіл накрили, закуску-випивку розставили, через годину дивися — хустки набік позбивалися, пісні горляють, мат-перемат стоїть! І тому кістки перетруть, і цього обсядуть, а якщо хтось зачепить їх, так всією зграєю такого жару дадуть, що млосно стає! А бабуся Маня в житті ніколи ні на кого і ні на що не скаржилася, а вже щоб осудила кого чи облаяла — я навіть уявити такого не можу.

Дівчата в палаті після такої розповіді якісь прихили, розмова обірвалася, і мало-помалу всі заснули. А мені не спалося. Не виходить бабуся Маня з голови. Треба ж: я її ніколи в житті не знала і не бачила, а на душі так тепло й радісно, ніби про мою рідну бабуся Тетяна розповідала. І уявила я, скільки таких же, як бабуся Маня, йшли попереду мене за Христом, скільки мовчки насмішки терпіли, страждали, навіть смерть за віру приймали! Скільки моїх дорогих братів і сестер слізьми своїми й молитвами у Господа грішників вимолювали, таких же бідних і заблудлих, якою я була колись! Скільки їх посвякденим життям своїм, святим, праведним і богоугодним, заробляли мені, що йшла вслід за ними, такий безцінний кредит довіри в очах людей. І хіба маю я право бездумно і легковажно розтрачувати все це багатство, не мною надбане? Як часто, вчинивши який-небудь негідний вчинок, ми задумуємося над тим, що залишає він в пам'яті його очевидців? Звичайно, усвідомивши ненавмисний гріх, ми каємося перед Господом. І Він, будучи вірним і праведним, прощає вчинок і згладжує беззаконня.

А люди — люди те пам'ятають! Буває, роки минають, а вони все продовжують нагадувати: «А пам'ятаєш, як ти... А ще віруюча!». Як пояснити людині, що ти — заново народжена в Христі, що теперішня ти — нова особа, стародавнє минуло безповоротно. Тикають тобі в очі цим твоїм негідним минулим, а ти у відчай часом не знаєш, що й сказати.

А можливо, не таке воно вже й минуле! Можливо, й не нове ти творіння, а лише ім'я змінилося? Що в тобі самій насправді змінилося? Чи стала ти схожою хоча б ледь-ледь на ту бабуся Маню, в якій курочки зернятка з долоні дзюбали? Чи більше Дуся визирає, вічно всім незадоволена, лаялива, скандальна баба, котрій нічим не догодиш і для котрої в житті нема нічого святого?

У нашому християнському житті завжди є дві сторони: зовнішня — життя у світі, серед людей, і внутрішня — життя в церкві, серед братів і сестер по вірі. Чи об'єднує їх особисте духовне зростання, богопізнання і благоговіння в ходженні перед лицем Господа? Взаємозв'язок тут очевидний, і про нього безпосередньо говорив Ісус: «Так ото родить добрі плоди кожне дерево добре, а дерево зле плоди родить лихі» (Мт. 7:17). Як би не намагалися ми показати зовнішнім, тобто своїм невірним сусідам чи рідним, які ми богобоязливі, якщо в нас не буде істинного благоговіння і страху Господнього — не буде і Його плодів!

Але буває гірше: добру славу й добрі плоди, які посяло в серцях людських святе і праведне життя наших попередників — таких, як бабуся Маня, своїми легковажними вчинками і поведінкою ми забруднюємо, заплямуємо і цим сіємо в людях сумніви щодо чистоти всього вчення Христового.

Нам лише здається, що ніхто не помітить моєї дрібної спекуляції, недобррозичливого погляду, різкого слова чи вільності в одязі. Люди світу цього значно спостережливіші, ніж ми думаємо! І те, що у світі все сходиться з рук, християнину тут же ставиться в провину: «А кажеш — віруючий!». Наш язик часом походить такими негідними місцями, в яких пахне зовсім не тим духом. Ми в посвякденному житті стали настільки світськими, що світ, того й гляди, запанібрато полескуватиме нас по плечу: цей, мовляв, наш з голови до п'ят!

Кредит довір'я, яким ми поки що користуємось і який був зароблений слізьми і молитвами наших попередників, з кожним днем вичерпується. Господь заповідав нам перед вознесінням: «Ідіть і навчіть всі народи». Чого ми їх навчимо? Того, чого нас вчить Писання, чи того, що невірною і без нас знають, живучи у світі і користуючись всіма його правилами?

Господь благав Отця, щоб Він не взяв нас від світу, але щоб зберіг у світі від зла. Це зовсім не означає, що ми маємо право жити так, як нам заманеться, і при цьому розраховувати на захист Божий. Апостол Павло закликав нас наслідувати його, як і він наслідував Христа. Тут можна додати: і всіх тих, хто йшов попереду нас, завдяки кому нам довіряють.

Що ми залишимо після себе в пам'яті людей? Такі ж теплі почуття й повагу, як бабуся Маня? Чи про нас скажуть: «Знаємо ми цих віруючих! У них на язичі одне, а на ділі — зовсім інше!». Не дай, Боже, нам уподібнитися до тих, про котрих писав апостол Юда: «Бо крадькома походили деякі люди, на цей осуд віддавна призначені, безбожні, що благодать нашого Бога обертають у розпусту... А я хочу нагадати вам, що раз усе знаєте, що Господь визволив людей від землі єгипетської, а згодом вигубив тих, хто не вірував... так само буде й цим сновидам, що опоганюють тіло, погорджують владами, зневажають слави» (Юд. 4-8).

«Слухайтеся ваших наставників та коріться їм», — це звернення зобов'язує нас до багато чого. І найкращий пошана наша — це наслідування їх у вірі, терпінні, любові, у ходінні перед Господом і в благоговінні перед Ним.

Світлана Тимофієва.

Слово «смирнення» словник пояснює так: «Смирнення — чеснота, протилежна гордості, одна з найголовніших чеснот у християнському житті. Вона полягає в тому, що людина не несеться думками про себе, будучи переконана, що нічого свого не має, а все, що вона має, подарував їй Бог, і вона нічого доброго не може зробити без Його допомоги і благодаті. У Біблії смирнення заповідане всім послідовникам Христа».

Отже, поруч із вірою смирнення постає основною вимогою для людини, яка бажає догодити Богові. У притчі про митника і фарисея, які молилися в храмі, Ісус чітко вказує на основну різницю між ними, кого Бог виправдовує, і тими, кого Він відкидає.

Смирненні люди на особливому рахунку в Господа і є предметом Його уваги, саме вони будуть найбільшими в Царстві Небесному.

Отож смирнення — дуже важлива риса християнина, але непопулярна. Чому? Тому що часто з цією християнською чеснотою пов'язують дві помилки. По-перше, про покірливу людину часто думають як про слабку, безвольну істоту, не здатну постояти навіть за себе. По-друге, бути смирненим, покірним — це означає погано думати про себе і про свої здібності. Але чи так це?

Відповіддю на першу думку буде одна притча. Неповдалі від поспішної гравієм стежини цвів куш резеди. Якось вранці стежина запитала в неї:

— Звідки в тебе такий приємний, ніжний запах?

— Це тому, що тільки що людина, яка проходила, наступила на мене.

— Дивно, — відповіла стежина. — Щоденно мене топчуть багато людей, однак від цього я стаю лише твердішою.

Чесноту смирнення можна порівняти з реакцією резеди, яка посилює запах, коли її хтось зачепить. Чи реагуємо ми на образу щирим прощенням, на зневагу — добрим ставленням? А саме такі ситуації показують, наскільки ми сильні духовно. І повірте, щоб не відповісти ударом на удар, образою на образу, злом на зло, потрібно мати велику моральну силу. Смирнення — це якраз та сила, яка здатна піднятися на весь зріст, коли діло стосується Божого, і мовчати, коли діло стосується особисто тебе.

У відповідь на друге твердження, що смирнений — це той, хто погано думає про себе, наведемо уривок із відомої книжки Клайва Льюїса «Листи Баламута». Ця книга побудована на листуванні двох злих духів, де старший вчить молодого, як спокушувати віруючу людину. В одному з листів старий спокусник Баламут пише молодому спокуснику Гнусику про християнське смирнення і

радить, як залякати того, хто прагне стати смирненим:

«Немає для нас чесноти страшнішої, як чеснота смирнення, особливо, коли людина не усвідомлює її в собі. Спиймай її в ту мить, коли вона забула про духовну пильність, і підсунь їй приємну думку: «А я ж стаю смирненою». Якщо

ром волосся. Бог завжди намагається відвернути людину від такої гордості, ти ж, Гнусику, повинен фіксувати на ній свою увагу...»

Якось у розмові молодий християнин запитав: «Чому в наш час так мало людей, через яких Господь міг би діяти в силі?». Йому відповіли: «Тому що дуже

ОДА СМиренню

Як ви думаєте, якої чесноти диявол боїться найбільше? Християнський мислитель і богослов Клайв Льюїс у своїй книзі «Листи Баламута» стверджує, що нічого він так не боїться, як смирнення.

вона спам'ятеється, побачить небезпеку і постарается заглушити новий вид гордості, змушувати її загордитися цим старанням і так далі...»

Є й інші ефективні можливості зосередити увагу людини на цій чесноті. Смирненням, як і будь-якими іншими чеснотами, Бог хоче відвернути увагу людини від самої себе і спрямувати на Нього і на ближніх. Відмова від самого себе і самоприниження слугують саме для цього; але ми вміємо скористатися цим для себе. Самоприниження можна використати як вихідну точку для презирства щодо інших, для похмурості, цинізму й жорстокості. Але ми повинні приховувати від людини справжню мету смирнення. Нехай під смирненням вони мають на увазі погану думку про свої здібності і свій характер. За допомогою цього методу ми змусимо тисячі людей думати, що для вродливої жінки смирнено вважати себе потворою, для розумного чоловіка — вважати себе дурнем.

... Бог переконує людей, що не вони створили самі себе, що всі здібності їм подарував Він, і гордитися талантами так само нерозумно, як гордитися кольо-

мало людей, які не присвоїли славу Божу собі і своїм здібностям».

У Біблії слово «смирнення» і похідні від нього зустрічаються понад 90 разів. Грецькою мовою іменник «смирнення» («тапейносис») означає «приниження, ослаблення». Прикметник «тапейнос» означає «низький». Наприклад, низинна країна, човен з низьким бортом, низьке звання, незначний, принижений, покірний. І нарешті, дієслово «тапейноо» означає «принижувати, смиряти, ослаблювати».

Як бачимо, смирнення — риса, яка особливого захоплення в людей не викликає, але зате її високо цінує Бог. Смирнення — це усвідомлення своєї нікчемності перед обличчям Творця, усвідомлення того, що ми нічого не можемо зробити без Нього у своєму особистому духовному житті, у служінні.

Звернімося до тексту з Євангелія: «Прийдіть до Мене, усі стурдовані та обтяжені, — і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє і навчіться від Мене, бо Я тихий і сердцем покірливий, — і знайдете спокій душам своїм». Бо ж ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий!» (Мт. 11:28-30).

Богослов Чарльз Скоуфілд називає цей уривок «особистим учнівством» (тобто перебуванням у становищі учня найкращого Вчителя — Ісуса). Зупинімося на цьому тексті детальніше.

Христос закликає всіх стурдованих та обтяжених людей, котрі вже не надіються на свої сили, які майже вичерпалися від безплідних спроб. Запрошених Ісус обіцяє заспокоїти. Мова тут йде про примирення з Богом, яке звершується при покайній людині.

Далі Ісус говорить: «... навчіться від Мене». Чому навчитися? Він явив Своє смирнення, коли, будучи Богом, взяв на себе людське тіло. Явив смирнення у скромному народженні, у покірності земним батькам, у бідності і незнатному походженні. Він омивав ноги учням, що було заняттям найнижчого раба. Він покорився людським земним законам, був зневажений людьми і, нарешті, зі смирненням віддав Себе на страждання.

Потім Ісус пропонує тим, хто прийшов до Нього, взяти на себе Його ярмо і тягар. А «тягар» Ісуса Христа — це Його служіння людям. Ось цей тягар Він і пропонує взяти нам. А далі дуже цікава обіцянка: «... і знайдете спокій душам своїм», тобто повне задоволення, мир Божий всередині, який ніщо не зможе порушити. Іншими словами, прийшовши до Христа, навчившись від Нього, взявши Його тягар, любий і легкий, ми знайдемо те, чого шукає людська душа: сенс нашого життя на землі.

Один брат по вірі писав так: «Коли я був молодим віруючим, то думав, що дари Божі подібні до етажерки. Щоб дістати найбільший дар, треба тягнутися, ставати навшипінки і взяти його. Але, йдучи далі за Христом, я зрозумів, що найбільший дар Божий можна одержати лише ставши навколійки і схилившись перед Ним дуже низько». Це істина, тому що Бог високо цінує смирненне серце людини.

А ось ще один уривок на тему смирнення — з книги Юлії Крюндер «Євангеліст».

«Середина XIX століття. В Україні сильною хвилею розвивається євангельський рух. Люди, втомлені від несправедливості, чогось очікують. Село Основа Херсонської губернії. В одному дворі 17-літній хлопець проводить батька на ярмарок. У сина день народження, і батько запитує, що йому привезти. Син відповідає: «Таке, щоб на все життя запам'яталося». І батько привозить синові Євангеліє, що на той час було рідкістю. Цей хлопець через кілька років стане відомим євангелістом не тільки в Україні, а й за її межами. Бог вживав його для створення багатьох церков, для наведення сотень душ. Ім'я його — Іван Онищенко.

За проповідь Євангелія його кинули в херсонську тюрму, у камеру політичних. Його святе життя і любов до людей зробили своє діло. Коли його не повернули з допиту, ув'язнені оголосили голодування, вимагаючи повернути Онищенка. На знак протесту вранці і ввечері в 40-й камері звучав спів молитви «Отче наш». Ув'язнених з цієї камери по двоє-троє осіб розформували по інших камерах. І незабаром вранці і ввечері вся тюрма співала цю молитву.

Іван в той час сидів у карцері. До нього зайшов наглядач з тарілкою супу і сказав: «Про тебе говорить вся тюрма. Вся тюрма повторює твої слова. І всі вимагають твого звільнення». І Іван спіймав себе на усвідомленні того, що він вищий за всіх, що він — велика людина. Але згадав, що така думка вже на раз підходила до нього, але це зразу ставило його на молитву. А стан людини в молитві — єдиний показник того, чи правильно ти ходиш перед Богом. І Онищенко схилився на коліна і зазвер перед Богом, осуджуючи себе. Страшне любовання собою, страшно думати про себе як про особливого обранця.

— Але це подвиг душі твоєї. На подвиг душі твоєї ти можеш дивитися із задоволенням, — нашіптував йому один голос.

Інший же голос ясно говорив:

— Ти — сіль землі. І лише Господар життя, Бог, де потрібно і скільки потрібно, повинен солити тобою. Покорись, принизь своє ім'я, не згадуй його. Люди повинні схилитися не перед твоїм ім'ям, а перед Богом, якщо Він живе в тобі. Пам'ятай лише, що ти — брат людям, що ти — раб, що нічого не вартий, що ти чиниш діло Господаря не для нагороди, а робиш те, що повинен робити».

Можливо, вам відома «Молитва смирнення» Франциска Асизького. Чи вистачить у вас мужності промовити таку молитву — вирішувати вам. Ось вона:

«О Ісусе, лагідний і смирнений серцем, почуй мене. Звільни мене від бажання, щоб мене любили, щоб мною захоплювалися, щоб мене шанували, щоб мене хвалили, щоб мені віддавали перевагу над іншими, щоб у мене запитували поради; щоб мене визнавали.

Звільни мене, Ісусе, від страху перед смирненням, перед презирством, перед викриттям, перед забуттям, перед висміюванням, перед неправильною оцінкою.

Ісусе, за милістю Твою, пробуди в мені бажання, щоб інших любили більше за мене, щоб інших поважали більше, ніж мене, щоб інших хвалили, а мене ігнорували, щоб не мені, а іншим надавали перевагу, щоб інші більше за мене освячувалися.

Лиш би для Тебе я був достатньо святим, Господи».

О. Ш.

ГОЛОВА ВР ОЛЕКСАНДР ТУРЧИНОВ: МУДРІСТЬ СЛОВА БОЖОГО ДОПОМОЖЕ НАМ ВІДРОДИТИ УКРАЇНУ

Голова Верховної Ради, в. о. Президента України Олександр Турчинов подякував главам конфесій за те, що Церкви і релігійні організації були разом із народом у найважчі часи, «за Слово Боже, яке лунало на Майдані, та за молитви разом із людьми навіть тоді, коли поруч свистіли кулі».

Про це він заявив під час зустрічі з членами Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, яка відбулася 25 лютого у конференц-залі парламенту.

Під час розмови Олександр Турчинов запропонував Раді Церков проводити системні регулярні зустрічі задля того, щоб «разом обговорювати найбільш важливі питання життя нашої країни та разом вести Україну до світла».

«Саме зараз дуже важливо, щоб наші люди зрозуміли: корупція і ті звірства, які чинилися на Майдані, пролита там кров — це, у першу чергу, наслідки бездуховності. Саме бездуховність породжує трагедії. І відновити духовність, відновити віру — це якраз і означатиме відновити Україну», — заявив голова українського парламенту.

За словами Олександра Турчинова, нове керівництво держави отримало дуже важку спадщину в економіці та державних фінансах, тому для відродження України та її нормального функціонування потрібна мудрість Слова Божого, носієм якої є Церкви.

«Ця мудрість повинна допомогти нам відродити економіку, заспокоїти ситуацію і дійсно повести рідну для всіх нас країну шляхом перемоги, розвитку демократії, європейським шляхом, шляхом, який благословляє наш Господь», — підкреслив Голова Верховної Ради у своєму вступному слові.

Подальша розмова керівника держави з членами Ради Церков відбувалась без присутності преси та була як ніколи відвертою. Присутні глави конфесій дали свою оцінку останнім подіям в Україні і порушили низку нагальних питань.

«Треба донести пастирське служіння та пастирське слово до кожного, тому що люди повинні почути: «Не вбий!» — адже це стосується не тільки «Беркуту», це стосується кожного. «Не вкради!» — це стосується не тільки Януковича, це стосується кожного з нас», — сказав Олександр Турчинов ієрархам Церков і релігійним діячам наприкінці зустрічі.

В.о. Президента України закликав глав Церков і релігійних організацій посприяти тому, щоб у ці дні священники, проповідники та пастори несли людям

Слово Боже і закликали їх до єдності, любові до ближнього та гідного ставлення до тих, хто має інші політичні погляди, «щоб усі разом ми могли відродити Україну».

«Єднання не може відбутися шляхом сили, а тільки шляхом любові. Я переконаний, що Бог захис-

ить нашу країну. Віра і любов — це той шлях, який приведе до справжньої духовності та відродження України», — підсумував Олександр Турчинов.

Інститут релігійної свободи.
Фото: Максим Васін, ІРС.

Київ.

АДВЕНТИСТИ І СУБОТНІЙ ДЕНЬ

Адвентисти сьомого дня — це культ, що почав своє існування на початку XIX століття під керівництвом Вільяма Міллера (1782-1849). Їх перший вчитель проголосив, що наближається кінець світу і скоро прийде на землю Спаситель. Він назначив і день прищестя: спочатку на 21 березня 1844 року, потім — на 22 жовтня того ж року. Коли ці провіщення не збулися, була призначена нова дата — на 1932 рік.

На початку XIX ст. їх час-то називали міллерітами.

Пізніше цей рух очолила Еллен Уайт. Послідовники цього культу змінювали свої релігійні погляди кілька разів з часу його заснування (як це буває у всіх культах), щоб пристосуватися до обставин.

Іх засадничою тезою було те, що ніхто не може спастися, якщо не дотримуватиметься всіх Десяти заповідей включаючи суботу Старого Заповіту (що тривала з шостої години вечора в п'ятницю до шостої вечора наступного дня). Згодом ці правила були пристосовані до вчення, що людина буде спасенна благодаттю через віру в Ісуса Христа, але вона повинна дотримуватись суботи, щоб не втратити свого спасіння.

У південних штатах США ці правила змінювалися і далі: людина буде спасенна благодаттю через віру, якщо дотримуватиметься суботи Старого Заповіту і якщо дійсно любитиме Ісуса Христа. «Якщо будете ви зберігати Мої заповіді, то в любові Мої перебуватимете, як і Я зберіг Заповіді Свого Отця і перебуваю в любові Його. Це Я вам говорив, щоб радість Моя була в вас, і щоб повна була ваша радість! «Оце Моя заповідь, — щоб любили один одного ви, як Я вас полюбив! Ніхто більшої любові не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх. Ви друзі Мої, якщо читите все, що Я вам заповідую» (Ів. 15:10-14). Тобто з часу заснування культу адвентисти постійно відмовлялися від колишніх переконань.

Найпопулярніша книга адвентистів — «Біблійні читання для дому» говорить, що другий прихід Христа вже відбувся, просто ви його не помітили! І суд білого престолу відбувається саме зараз, просто ви його не відчуваєте! А тисячолітнє царювання Ісуса Христа (Об. 20:1-5) насправді буде тисячолітнім царюванням сатани на цій землі.

Адвентисти навчають також про сплячу душу (так само, як і свідки Єгови) і про спасіння через свою віру і діла; при цьому ніхто до самої смерті не впевнений, що одержить вічне життя.

Але кожен, хто серйозно вивчає Писання, розуміє: єврейська субота була «ознакою»: «І святити суботу Мої, і вони стануть знаком поміж Мною та між вами, щоб пізнати, що Я — Господь, Бог ваш!» (Єз. 20:20). Ця ознака була дана євреям, тому що євреї хочуть ознак: «Бо й іудеї дають ознак...» (1 Кор. 1:22). Їх нація починалась з ознак (2 М. 4)

Ознака єврейської суботи не була відома протягом перших 2000 років, тому що вперше вона була відкрита

Мойсею на горі Синай в 1500 році до Різдва Христового: «І святую Свою суботу ти вказав їм, а заповіді, й устави та право наказав Ти їм через раба Свого Мойсея» (Неем. 9:14). Це пояснює, чому ні Адам, ні Енох, ні Сиф, ні Авель, ні Ной, ні Авраам, ні Ісаак, ні Яків, ні Йосип не дотримувалися суботи.

Вчення адвентистів ґрунтується на тому, що в Книзі Буття (1 М. 2:2-3) говориться: «І скінчив Бог дня сьомого працю Свою, яку Він чинив. І Він відпочив у дні сьомім від усієї праці Своєї, яку був чинив. І поблагословив Бог день сьомий, і його освятив, бо в нім відпочив Він від усієї праці, яку, чинячи, Бог був створив». Із цього вони роблять висновок, що її дотримувались всі люди з того самого часу (4000 р. до Різдва Христового), «забуваючи» той біблійний факт, що Мойсей написав Книгу Буття через 400 років після смерті Авраама.

Перші християни Нового Заповіту не дотримувались старозаповітної суботи. Читаємо: «А першого дня в тиждні, як учні зібралися на ламання хліба...» (Дії 20:7). «А щодо складок на святих, то й ви робіть так, як я постановив для Церков галатійських. А першого дня в тиждні нехай кожен із вас відкладає собі та збирає згідно з тим, як ведеться йому, щоб складок не робити тоді, аж коли я прийду» (1 Кор. 16:1-2). Перші християни збиралися в неділю, тому що їх Спаситель воскрес в неділю (Лк. 24, Мт. 28) і Святий Дух опустився на землю в перший день тижня — на день П'ятидесятниці. (Дії 2:1-4).

Новий Заповіт чітко забороняє осуджувати один одного щодо дотримання свят і церемоній: «Тож хай ніхто вас не судить за їжу, чи за питво, чи за чергове свято, чи за новомісяччя, чи за суботи, бо це — тінь майбутнього, а тіло — Христове» (Кол. 2:16-17).

Вчення адвентистів спирається на ідею обов'язкового виконання Закону Божого, що виявляється у дотриманні суботи. Насправді ж людина не в змозі виконати Старозаповітний Закон. У Посланні до римлян написано, що любов є виконанням Закону: «Не будьте винні нікому нічого, крім того, щоб любити один одного. Бо хто іншого любить, той виконав Закона. Бо заповіді: «Не чини перелюбу», «Не вбивай», «Не кради», «Не свідкуй неправдиво», «Не пожадай» й які інші, вони містяться всі в цьому слові: «Люби свого ближнього, як самого себе!». «Любов не чинить зла ближньому, тож любов — виконання Закону» (Рим. 13:8-10).

При цьому необхідно звернути увагу на те, що подібне виконання Закону не є умовою спасіння, а лише свідчить про те, що людина, сповнена Божою любов'ю, є спасеною і відродженою особистістю.

Ми одержуємо спасіння вірою, а не дотриманням заповідей. «А коли ми дізнались, що людина не може бути виправдана ділами Закону, але тільки вірою в Христа Ісуса, то ми ввірували в Христа Ісуса, щоб нам виправдатися вірою в Христа, а не ділами Закону. Бо жодна людина ділами Закону не буде виправдана!» (Гал. 2:16).

«Ви, що Законом виправдуєтесь, — полишилися без Христа, відпали від благодаті!» (Гал. 5:4).

Наш Бог — Дух, Якому треба поклонятися «в дусі та істині». І це поклоніння не обмежується одним днем на тиждень. Господь хоче, щоб ми поклонялись і служили Йому щодня протягом всього нашого життя. Саме тому Він і сказав: «... поведіть себе як раби Божі, а не як раби людські» (Рим. 12:1).

У поемі російського поета М. Некрасова «Кому на Русі добре жити» йдеться про те, як сім мужиків посперечалися на вічну тему: кому живеться весело, привільно на Русі. Одні твердили: поміщику! Інші казали: чиновнику! Ні, попові! Ні, купцю! Після гарячих суперечок вони вирушили в дорогу, щоб з'ясувати, кому ж, усе-таки, на Русі живеться добре. І знаєте, що вони з'ясували? Усі їх співрозмовники були незадоволені своєю долею. Ніхто з некрасівських героїв не був щасливим.

Цікаво, а чи були взагалі в той час щасливі люди? І чи багато щасливих людей можна зустріти сьогодні? Що таке щастя? І, нарешті, як досягнути його? Мабуть, це ті питання, якими рано чи пізно задається кожна людина. Одні адресують їх філософам і психологам, інші прагнуть пізнати тонкощі східних релігій. Треті ж у пошуках щастя розгортають Біблію і звертаються до Бога.

Крутитися, як білка в колесі, і... залишатися на місці

Тлумачний словник визначає слово «щастя» як почуття і стан повного, найвищого задоволення. Усе, що роблять, чого шукають і до чого прагнуть люди на землі, можна звести до одного: до пошуку задоволення.

Всюди нас оточують незадоволені люди, які обов'язково на щось нарікають: на зарплату, на уряд, на дружину чи дітей, на погоду. Навіть у безлюдній пустині — і там ви зустрінете буркотуна, якщо прихопите з собою дзеркало.

Для багатьох людей щастя пов'язане з матеріальними благами. Але ті ж матеріальні речі, майно, гроші мають тимчасовий характер, іншими словами — сьогодні вони є, а завтра їх вже нема. Якось купив я пральну машинку марки Bosch і не міг натішитися покупкою. Але через два роки пральна машина зламалася. За ремонт треба було заплатити величезну суму. І відчуття щастя від цього набутку кудись зчезло. Покупка мене вже зовсім не тішила.

Щастя багатьох людей залежить навіть від такої дрібниці, як продукти харчування. Наприклад, зіпсована сметана, куплена в найближчому супермаркеті, може не тільки відняти в нас щастя, а й стати причиною скандалу з продавцями.

Людина часто намагається пояснити все по-своєму, на свій лад, незалежно від того, має вона рацію чи ні. Для виправдання свого незадоволення люди навіть придумали соціологічний закон: досягаючи певних цілей, людина отримує задоволення на якийсь час; потім вона ставить перед собою нові цілі, оскільки попередні її вже не тішать. І так все життя. Тому багато людей роблять висновок, що щастя — це тимчасове задоволення: сьогодні ти його маєш, а завтра знову треба його шукати. Це нагадує білку, що біжить в колесі, яке постійно крутиться, а все одно залишається на місці. А Біблія характеризує такий спосіб життя одним простим словом: суєта.

Щастя — дар, який дає Бог

Цікаво, як вирішити проблему незадоволення? І чи існує взагалі поняття «абсолютне щастя»? Звернімось до Біблії: «Великий же зиск — то благочестя із

задоволенням» (1 Тим. 6:6), — підкреслює апостол Павло велику цінність задоволення, пов'язуючи цей стан з благочестям. Задоволення — це великий зиск саме тому, що не багатом вдається пережити його. Але, що цікаво, благочестя і задоволення йдуть поруч. Ці два поняття залежать одне від одного. І виходить, що стати задоволеним, за словами апостола, може тільки благочестива людина.

Для цього світу поняття «благочестива людина» несе в собі стереотип непристосованого до життя пустельника — святого, словом. Він зовсім не вміє постояти за себе, а тим більше — чогось добитися.

Так, благочестивий — це святий. Але Слово Боже свідчить, що в той час, як світ у своїй гонитві за багатством, у прагненні добитися всього в цьому житті (освіта, власне житло, кар'єра і т. ін.), у пошуках задоволення втрачає радість і спокій, благочестива людина залишається в цьому спокої. Вона ні за чим не женеться, тому що знає: бути задоволеним — це дар Божий, а не наше досягнення. «І ото ж, як котрий чоловік ість та п'є і в усім своїй труді радіє добром, — це дар Божий!», — сказав мудрий проповідник Еклезіяст (3:13). Іншими словами, хто одержує задоволення від свого життя, яким тяжким воно не було би, одержує, таким чином, подарунок від Бога.

Старші люди напевне пам'ятають, які почуття переживали, коли тримали в руках ошадну книжку, де була записана сума з чотирма нулями. Багато пов'язували своє щастя і щастя своїх дітей саме з цією сумою. У поті чола вони добували ці гроші. Пам'ятаю, як мої батьки накопичували на моє «щастя», здаючи кімнати відпочивальникам, у той час як наша сім'я змушена була тиснутися в одній кімнатці і на балконі. Заради чого? Заради того, щоб потім все втратити. Щастя не залежить від розміру гаманця, великого розуму чи неординарних здібностей. Щастя — це дар, який дає Бог.

Чого ми навчимо своїх дітей?

В одній притчі розповідається про якогось чоловіка, який дожив до похилих років, зібравши величезне багатство. Він жив правдою, нікого не ображав і заробляв лише чесною працею. Але настав час, старий помер, і душа його полинула до небесних воріт. Він довго стояв і чекав, коли ворота відчиняться, а вони все не відчинялися. Старий почав хвилюватися. Що тепер робити? Тут він засумнівався у своїй праведності і почав перебирати в пам'яті, що ж такого він натворив, через що його в рай не пускають.

Занурений у свої думки, старий не помітив, як відчинилися ворота раю і вийшов ангел. «Твого імені нема в Книзі життя, — заявив категорично ангел. — Ти винен». «У чому моя вина?» — здивовано

запитав чоловік. «Ти згрішив проти своїх дітей», — сказав ангел. Старий почав виправдовуватися: «Я ж залишив їм у спадок таке величезне багатство. Подивися, у мене всі комори переповнені». «Ні, — наполягав ангел. — Ти згрішив проти своїх дітей». Довго сперечався старий з ангелом. Врешті-решт ангел взяв його за руку і, показуючи на землю, сказав: «Дивись...»

І перед старим відкрилася жаклива картина. Він побачив своїх дітей у страшній бідності. Його старший син сидів в тюрмі через те, що вбив брата при поділі майна. Молодший син бродив по світу в пошуках щастя. Господарство повністю розорене, комори порожні. У домі панувала бідність. Його невістка — в латаній одязі, голодні внуки жалібно просять шматочок хліба. «Бачиш, що ти натворив, — вивів старого з оціненьня ангел. — Ти турбувався про те, що минає і що можна швидко втратити, а не турбувався про душу своїх дітей. Ти не розповів їм, у чому насправді полягає вічне щастя і повне задоволення».

А яке уявлення про щастя вкладаєш у своїх дітей з раннього дитинства ви, шановні батьки. Більше турбуєтесь про те, де вони будуть жити після одруження? Чи, все-таки, вкладаєш в них вічні цінності, тобто навчаєш їх тому щастю, в якому вони не розчаруються? Чи турбуєтесь ви про те, щоб ваші діти знали Бога? Це ті запитання, на котрі треба відповісти всім батькам ще до того, як діти виростуть.

Велике надбання — бути задоволеним

В історії ізраїльського народу було багато випадків, коли Бог пропонував їм допомогу і захист, а вони відверталися від нього. Згадаймо хоча би війну Ассирії з Ізраїлем. Ассирійські полчища готові були стерти з лиця землі цей нечисленний народ, перетворивши їх міста на руїни.

Ситуація була така: якщо Ізраїль не скористається допомогою Єгипту, то зазнає поразки. І якраз в той час, коли євреї збиралися звернутися до могутнього Єгипту за допомогою, виступає пророк Ісаа. Він говорить народові слова, які ріжуть вухо: «... Коли ви повернетесь та спочинете, то врятовані будете, сила вам буде в утишенні та в сподіванні» (Іс. 30:15).

Як це суперечить людським рецептам щастя: «Хочеш жити — вмій вертатися!», «Якщо сам собі не допоможеш, ніхто тобі не допоможе» і т. д. Ізраїль надав перевагу могутності Єгипту, мотивуючи це звичайною людською логікою: як можна сидіти склавши руки, коли навколо орди ворога? Через це Ізраїль і програв.

Бог пропонує щастя, якого не потрібно досягати за допомогою кар'єри, відповідної посади чи становища в суспільстві.

Одного разу я дивився на зоряне небо. І відчув, як моя душа сумує за тишею і спокоєм. Чому людські взаємини так зіпсовані страхом, обережністю, стосунками «ти — мені, я — тобі»? Відчувалося, як душа поривається до чогось неземного, до того, що було втрачено багато років тому. «Боже, дай мені щастя!» — благав я, як благають ковток води в спекотній пустині. І Бог повернув мені втрачене щастя. Воістину, велике це надбання — бути задоволеним в Бозі!

Владислав Петрашкан.

БОЖА ВИСОТА

«Через дану мені благодать кажу кожному з вас не думати про себе більш, ніж належить думати, але думати скромно, у міру віри, як кожному Бог наділив» (Рим. 12:3).

Ні ми, ні наші батьки, не вирішували, ким нам народитися: хлопчиком чи дівчинкою. Такий самий принцип діє в служінні. Ще до народження Бог визначає, ким Він нас хоче бачити. Але в нас є вибір. Ми можемо послухатися, а можемо виступити проти Бога.

Кажуть, народжений повзти літати не може. Так само й народжений літати повзати не може. Тому якщо для когось призначення — літати, треба літати. Але якщо призначення — повзати, то повзи, і це буде для тебе благословенням.

«І прийшло мені слово Господнє, говорячи: «Ще поки тебе вформував в утробі матерній, Я пізнав був тебе, і ще поки ти вийшов із нутра, тебе посвятив, дав тебе за пророка народам!» (Єр. 1:4-5).

Бог, звертаючись до Єремії, говорить, що ще до зачаття Він задумав щось зробити через нього. І сьогодні ми знаємо Єремію як пророка для народів. Але коли Бог говорив йому про це, він ще не був пророком. Піднесення прийшло в житті Єремії з однієї причини: йому сказав Бог бути цією людиною. І Бог дав Єремії всі необхідні здібності.

А Єремія говорить: «О, Господи, Боже, та ж я промовляти не вмію, бо я ще юнак!» (Єр. 1:6). А Бог відповідає: «Не кажи: «Я юнак», бо ти підеш до всіх, куди тільки пошлю Я тебе, і скажеш усе, що тобі накажу» (Єр. 1:7). Тобто якщо закликає Бог, твоє діло просте: робити те, що Він говорить робити. І не думай, вдасться це чи не вдасться, тому що Богові точно вдасться те, що Він задумав.

Тому про Церкву апостол Павло говорить так: «Та нині Бог розклав члени в тілі (члени — це ми з вами, адже Тіло Христове складається з людей), кожного з них, як хотів» (1 Кор. 12:18).

І ще читаємо: «... Бо коли вони ще не народились і нічого доброго чи злого не вчинили, — щоб позосталась постанова Божа у вибранні не від учинків, але від Того, Хто кличе, — сказано їй: «Більший служимий меншою» (Рим. 9:11-12). Тут мова йде про Ісава і Якова, синів Ісака. І чітко написано: «... Коли вони ще не народились».

Також сказано: «... Щоб позосталась постанова Божа у вибранні». Тобто щоб воля Божа, збулася у вибранні. Бог захотів — і вибрав Єремію, захотів — і вибрав Самсона, вибрав Мойсея, вибрав Павла. Зауважмо, що служіння апостола Павла було унікальним — єврей служив поганам.

«Коли ж Бог, що вибрав мене від утроби матері моєї і покликав благодаттю Своєю, уподобав виявити мною Сина Свого, щоб благовістив я Його між поганями, — я не радився зараз із тілом та кров'ю і не від-

правився в Єрусалим до апостолів, що передо мною були, а пішов я в Арабію і знову вернувся в Дамаск» (Гал. 1:15-17).

Деякі люди мають здібності, і ці здібності очевидні. Тому дуже легко надихнути на служіння таких людей, адже ми бачимо, що вони до цього покликані. Якщо в групі з 30 чоловік виникає необхідність в піаністі, і з них лише один вміє грати на піаніно, то очевидно, що саме цей чоловік повинен бути піаністом.

Такий же принцип описує апостол Павло, коли говорить, яких людей треба призначити єпископами. Зауважмо: Павло не говорить Тимофію чи Титу, щоб вони молилися і чекали, на кого Бог вкаже, щоб його призначити єпископом. На людині видно покликання Боже.

Другий спосіб покликання — через людину. Як правило, через якогось авторитетного служителя. Класичний приклад — вибрання Давида царем. Про Давида навіть не згадали, поки пророк не вказав на нього. Сьогодні ми знаємо Давида як одного з найуспішніших і найбільш благословених царів Ізраїлю.

Подібне сталося, коли Бог вибрав Ісуса Навина замість Мойсея. Мойсей поклав руки на Ісуса Навина по об'явленню Богому. І ми бачимо, як Бог сильно підняв Ісуса Навина. А нині іноді покладають порожні руки на порожні голови.

Як Бог піднімає Ісуса Навина? Він сказав йому щось зробити. Ісус Навин послухався, хоча з людської точки зору це був безглуздий вчинок. І Єрихон впав.

Ще один спосіб покликання — коли закликає безпосередньо Бог. Таке рідко буває, але буває. Хто вибрав Мартіна Лютера? Католицька Церква однозначно не наділяла його владою. Більше того, вона виступала проти того, що він робив. Його покликав Сам Бог.

А хто покликав Мойсея? Сам Бог. Але спершу людина повинна виконати те, що говорить їй Бог, тільки тоді прийде слава Бог промовляє до кожного з нас зрозумілою нам мовою. Часто — через нездоланне бажання серця. Тому що саме Бог породжує в нас бажання і дію.

Але треба розрізнити бажання, яке дає Бог, і своє власне хотіння. Люди бачили, як апостол Павло виганяє демонів. З боку все виглядало так просто: «Іменем Ісуса вийді геть...» І ось семеро чоловіків вирішили вигнати демона. У результаті не тільки не вигнали його, а демон ще й зганьбив їх самих, сказавши: «Ісуса я знаю і апостол Павло мені відомий, а ви хто такі?».

Апостол Павло каже: «Я вірував і тому говорив». А не навпаки. Якщо людина сповідує бажання свого серця,

вона матиме силу лише в тому разі, якщо це буде бажанням Бога. «Скоріться під міцну руку Божу, і Він підвищить вас свого часу». Тобто погодьтеся з Його вибором, з Його вибором, і Бог піднесе вас, але у відповідний час.

Людина Божа усвідомлює, коли і що треба робити. Ісус Христос знав, коли потрібно ввійти у служіння, і Він не розпочав служіння у 25 років, хоч мав покликання і на Ньому було помазання Боже. Чому ми іноді зазнаємо поразки? Тому що самі намагаємося встановити терміни. Хочемо все й одразу.

Коли закликає Бог, завжди настає період, коли людина сумнівається і боїться. Так було у Гедеона і у Мойсея. Тобто голова говорить одне, а серце — інше. Дух Господній закликає, серце горить, а розум говорить: «Ні, я не зумію». Але недарма сказав Соломон: «Надійся на Господа всім своїм серцем, а на розум свій не покладайся!». І тут виникає запитання: які мотиви в нашому серці? Якщо ми хочемо самі прославитися, якщо робимо щось з корисливою метою, то Бог осоромить. Але якщо ми це робимо, тому що Бог нас до цього закликає, то Бог підніме, дасть славу і благословення. Тому перш ніж думати про себе щось велике, треба узгодити це з головним: мірою віри. Віра — це не те, чого хочу я, а те, чого хоче Бог. І в час, який визначив Бог.

Коли Мойсей закликав народ піти і завоювати гору, вони відмовилися. Потім передумали і пішли на штурм. Але Господь сказав: «Не йдіть, тому що Мене нема серед вас». Треба було йти тоді, коли Він казав їти. Та вони знову не послушалися. — і зазнали нищівної поразки. Якщо я втрачаю час, я втрачаю частину своєї нагороди. Тому Біблія нас закликає розумно ставитися до часу.

Ще один важливий фактор — час для підготовки до служіння. Бог не покладає на людину все й одразу. Ісус, перш ніж увійти у Своє служіння, був 40 днів в пості. Він сповнений Духом Святим пішов у пустиню, а з пустині вийшов у силі Духа Святого. Це різні речі.

Більшість із нас відчувають сповнення Духом, але не відчувають силу Духа. Щоб мати силу, треба через щось пройти. Це як у спорті: спочатку тренування, а потім змагання.

Апостол Павло закликає тренуватися в благочесті. Біблія говорить, що фізичні вправи не такі корисні, як вправи в благочесті. Тому що благочесття має обітницю і в земному житті, і у вічному.

Що означає тренуватися в благочесті? Наприклад, якщо раніше я через щось дратувався, то тепер не дратуюся. Вчуся зберігати спокій і не сваритися. Дисципліную себе. І настане час, коли Бог почне вживати мене.

Ще одна серйозна проблема: коли настає час труднощів, люди зупиняються. І таким чином позбавляють себе багатьох благословень. Однак написано, що від додому будівника таємниця Божих вимагається одне: щоб він залишався вірним Богові і виконав те, до чого закликає Бог.

Нехай Господь допоможе кожному з нас зайняти своє місце в Тілі Христовому.

БЕРЕЖИ ДОВІРЕНЕ

«А Ізраїлеві сини й дали робили зло в Господніх очах. І Господь віддав їх у руку филистимлян на сорок літ. І був один чоловік з Цар'ї, данівець з роду, а ім'я йому — Маноах. А жінка його була неплідна і не родила. І з'явився Ангел Господній до тієї жінки та й промовив до неї: «Ось ти неплідна і не рождала, але ти зачнеш і породиш сина. А тепер стережись, і не пий вина та п'яного напою, і не їж нічого нечистого, бо ось ти зачнеш, і сина породиш, і бритва не торкнеться його голови, бо дитя те буде Божим назореєм від утробы, — і він зачне спасати Ізраїля з руки филистимлян» (Суд. 13:1-5).

Так починалося життя Самсона. Ще до його зачаття Бог вже передбачив, що народжене дитя буде Божим назореєм. І майбутній батько Самсона ще до зачаття дитини звертається до Бога в молитві з проханням навчити, що робити з дітям, яке має народитися. Він розумів, що цю дитину треба виховати так, як їм буде сказано. І дружині Маноаха було дано повеління: «Не пий вина та п'яного напою, і не їж нічого нечистого».

Отже, народжується дитина. Її посвятили Господу, і від самого народження Самсон вважався назореєм. Його народження передвіщало спасіння Ізраїлю від руки филистимлян. Це й було призначенням Самсона. «І породила та жінка сина, і назвала ім'я йому: Самсон. І виростав той хлопець, і Господь благословляв його. А Дух Господній почав діяти в ньому в Дановім таборі між Цор'а та між Ештаолом» (Суд. 13:24-25).

А далі читаємо: «І зійшов Самсон до Тіми, і побачив у Тімі жінку з филистимських дочок. І пішов він і розповів своєму батькові та своїй матері, та й сказав: «Я нагледів у Тімі жінку з филистимських дочок, а тепер візьміть її мені за дружину» (Суд. 14:1-2).

Хоча закон ставив чітку межу в одруженні на іноплеменницях, Самсон виразив своє власне бажання. Можна сказати, що ця ситуація нагадує «світську»: побачив, сподобалась і ставив вимогу батькові.

Хіба мало було дівчат в Ізраїлі? Батьки, можливо, в силу віку, роблять поблажку Самсонові, навіть всупереч закону. І пішло й покотилося: «І зійшов Самсон і батько його та мати його до Тіми, і прийшли аж до тімненських виноградарників, — аж ось напроти нього ричить левчук. І зійшов на нього Дух Господній, і він розірвав того левчука, як розривають ягня, а в руці його не було нічого. І він не сказав своєму батькові та своїй матері, що зробив. І він зійшов, і говорив до тієї жінки, і вона стала улюблена в Самсонових очах. А по часі він вертався забрати її, і звернув із дороги побачити падло лева, — аж ось рій бджіл у тілі того лева та мед. І він вишкріб його на свою долоню, і пішов, і їв та й їв. І він пішов до батька свого й до матері своєї, та й дав їм, і вони їли. І він не сказав їм, що той мед він зішкріб із тіла лева» (Суд. 14:5-9).

Самсон не говорить батькам, що вбив лева, що взяв мед з левового трупа. Після всіх дій, що порушували вимоги назорейства, ніби й нічого не відбувається. Сила Божа, як і раніше, на ньому.

Отже, Самсон, по-перше, зажадав того, що було заборонене; по-друге, ходив у виноградник, хоч не повинен був цього робити; по-третє, торкнувся до трупа лева. Він рушив

дорогою, яку вибрав сам особисто.

Біблія розповідає про наслідки цього вибору. Він приходить до своєї дружини, а виявляється, що її вже віддали іншому. Розгнівавшись, Самсон спалив урожай филистимлян, побив їх, а потім сховався в ущелині. Юдеї були обурені тим, що він налаштував филистимлян проти них, і прийшли, щоб віддати його ворогам. Тут Самсон злякався за своє життя. «І сказали йому: «Ми зійшли зв'язати тебе, щоб віддати тебе в руку филистимлян». І сказав їм Самсон: «Присягніть мені, що ви не заб'єте мене». А вони сказали йому: «Ні, тільки зв'яжемо тебе та дамо тебе в їхню руку, а забити — не заб'ємо тебе». І зв'язали його двома новими шнурками, і звели його зо скелі. Він прийшов аж до Лехі, филистимляни зняли крик проти нього. І зійшов на нього Дух Господній, і стали ті сукані шнурки, що на раменах його, як лляні, що перегоріли в огні, — і поспалили з його рук пута його. І знайшов він свіжжу ослячу щелепу, і простяг свою руку й узяв її та й побив нею тисячу чоловіка» (Суд. 15:12-15).

Не знайшовши іншої зброї, Самсон бере ослячу щелепу, хоча назорею не можна було доторкатися до неї. І пермагає. «І сказав Самсон: «Ослячою цією щелепою дійсно поклав їх на купу, — ослячою цією щелепою тисячу людей побив я» (Суд. 15:16). Він присвоює перемогу, яку дав Бог. Але сила Божа не залишає його.

А що далі? «І пішов Самсон до Гази, і побачив там жінку блудницю, і ввійшов до неї» (Суд. 16:1). Знову він порушує своє назорейство. «А аззезянам донесли, говорячи: «Самсон прийшов сюди!». І оточили вони, і чатували на нього всю ніч у міській брамі. І вони тихо поводитися всю ніч, говорячи: «Будемо чатувати аж до раннього світу, — і заб'ємо його». І лежав Самсон аж до півночі. А опівночі встав, і сховив за двері міської брами та за обидва бічні одвірки, та й вирвав їх разом із засувом, поклав собі на плечі та й виніс на верх гори, що стоїть проти Хеврону» (Суд. 16:2-3).

Сила Божа, як і раніше, на Самсоні. Минає час, та Самсон продовжує жити так, як йому хотілося. Він полюбив іншу жінку — Делілу. І не зміг приховати свій секрет назорейства перед жінкою, яка, по суті, продала його, як річ. І ось у житті Самсона настав страшний момент. А він навіть не відчув, що Господь відступив від нього. Сталося те, чого він не очікував. Біблія говорить, що Самсон став в'язнем.

Він змарнував те, що дав йому Бог, проміняв це на тимчасові бажання, на те, до чого його вабило серце.

Початок цього чоловіка був добрий: Бог благословив батьків, благословив його самого силою. І протягом його життя Бог не відступав від Самсона, даючи йому час для роздумів. Але настала пора, коли Самсон пожав те, що сам же й посіяв. Він залишився без очей, був полоненим в чужому народі і загинув разом зі своїми ворогами. Можна було би сказати, що він повісив героїчно — знищив ворогів. Але Бог зовсім не те передбачав для Самсона, зовсім не такий кінець.

Нам треба винести урок з цієї історії: дуже важливо дотримуватися того, що ми прийняли від Господа. Часто люди, грішачи, продовжують користуватися Божими благословеннями по благодаті. І думають, що так буде завжди. Але на прикладі Самсона ми бачимо, наскільки небезпечна гра з гріхом. Життя — це постійний екзамen. Від нас залежить, що ми вибираємо, хоча Бог рахується з нашим вибором.

Пам'ятаймо: наша нагорода на небесах залежить від нас! Бог дає допомогу і силу за умови, що ми прагнемо святості, надіємося на Його силу, а не, як Самсон, на свою.

Леонід Федорчук.

«НЕ ВТОМЛЮЙТЕСЬ РОБИТИ ДОБРО»

У серце кожної людини Бог заклав потребу робити добро, однак не кожен це розуміє. Проте кожен відчуває радість, зробивши добрий вчинок. А тим більше люди, які пізнали Господа, адже вони з прим'єнністю готові відізнатися на кожен порух Духа Святого у своєму серці, щоб допомогти ближньому і потішити Спасителя.

Удні різдвяних святкувань в Будинку культури м. Богородчан представники церков християн віри євангельської з Івано-Франківська, Бурштина, Богородчан і Старого Лисця разом зі співочою групою «Мажор» Богородчанського будинку культури влаштували маленьке свято для дітей з фізичними вадами з сіл Богородчанського району.

Це діти, а їх було більше сотні, з хво-

робами ДЦП та інваліди. Вони не мають відповідної повноцінної опіки соціальних служб. Проте про них не забуває Господь. Безперечно, саме з Його спонуки Надія Стефурак, учасниця Параолімпійських ігор, створила громадську організацію «Світла надія», щоб хоч чимось допомогти цим дітям.

Передувало святу звернення служителів церкви ХВЄ м. Івано-Франківська до громади з проханням зібрати кошти на різдвяні подарунки для цих дітей. Вірні церкви з радістю відізналися, зібравши доволі значну суму коштів. Були придбані не тільки солодощі, а й певна кількість край необхідних для дітей гігієнічних прокладок, зібрані вживані, але цілком добротні речі.

Члени церкви зі Старого Лисця взяли на себе організацію гостини для цих дітей і батьків після свята. А християнська молодь з Бурштина приготувала лялькові вистави.

Вчителька недільної школи з Івано-Франківської церкви ХВЄ Наталя Бегін провела короткий біблійний урок на різдвяну тематику, а Оксана Крот — також з Івано-

Франківська — дуже цікаво організувала конкурс запитань і відповідей з прозовими подарунками.

Свято вийшло веселим і повчальним. На початку дітей і їхніх батьків привітав і благословив у молитві дякон Івано-Франківської церкви Микола Стафіїв. Потім слово взяв ведучий свята — дякон Петро Вернигора. Програма була насичена і цікава, з піснями і частуванням.

Надія Стефурак згодом розповідала, що вперше бачила, як важкохворі діти так щиро раділи. Ще вона була приємно здивована їхньою активністю, тому що через своєрідний вплив захворювань ці діти дуже замкнені, закомплексовані.

Батьки, дивлячись на задоволених дітей, раділи не менше. Адже знайшлися люди, готові хоч якось розділити з ними їхні тягари. Проте людина, хай би якою чиною і доброю вона не була, не здатна зрозуміти все і допомогти в усьому. Та є Той, Який все розуміє і хоче допомагати всім знедоленим. Його Ім'я — Ісус Христос. Потрібно тільки попросити Його про допомогу — і Він обов'язково відізнається.

НА ІВАНО-ФРАНКІВЩИНІ ВІДКРИТО НОВИЙ ДІМ МОЛИТВИ

У дні Різдвяних святкувань на Івано-Франківщині офіційно відкрили нове приміщення для зібрань християн віри євангельської в селі Красному Рожнятівського району.

Залу новозбудованого дому молитви вшент заповнили місцеві жителі та гості з багатьох куточків області. На урочисту подію до Красного приїхали старший пресвітер Івано-Франківського обласного об'єднання церков ХВЕ єпископ Юрій Веремій, пресвітер церкви ХВЕ с. Стечевої Омелян Грицяк, пастори церков ХВС м. Калуша — Микола Тимків, м. Івано-Франківська — Валентин Черняк, м. Тлумача — Іван Іванчук, с. Коршева — Іван Досин.

Господь розпочав Свою роботу в селі Красне через сім'ю Василя Корольчука, який у вірував на початку 90-х років. Згодом він емігрував до США, але завжди пам'ятав

про своє рідне село, неодноразово влаштовував тут євангелізаційні зібрання.

З 2004 року в селі регулярно проводили зібрання. Відповідальним за новотворену церкву в Красному був і залишається пастор

церкви ХВС м. Калуша Микола Тимків. На кошти жертводавців, з яких найбільше послужив Василь Корольчук, за декілька років в центрі села вдалося звести прекрасну будівлю для зібрань церкви ХВС.

О ДИВНИЙ ДЕНЬ!

«Так само, кану вам, радість буває в Божих ангелів за одного грішника, який кається» (Лк. 15:10).

18 з 19 дітей Моніки Доддрідж померли ще в ранньому віці. 26 червня 1702 року народився двадцятий. Він також виглядав мертвонародженим, але почав плакати. Тоді Моніка прийняла рішення виростити Філіпа для Господа.

Маленьким він сидів на колінах матері біля каміна, покритого голландською плиткою із зображеннями біблійних історій. За допомогою цих плиток Моніка познайомила своє дитя зі Святим Писанням.

Пізніше, коли він став сиротою, він написав у своєму щоденнику: «Бог — вічний мій Отець, душа моя з'єднується з Ним. Донині Він допомагав мені й оберігав мене. Я докладу всіх сил, щоб стати люблячим, вдячним і слухняним Йому».

Як завжди буває з сиротами, він ріс самотнім. Але на самоті він багато мріяв. Мріяв, наприклад, що стане служителем

Божим. Та коштів на навчання в нього, звісно, не було. Друзі, бажаючи хоч якось допомогти, радили вибрати іншу професію.

Перш ніж прийняти остаточне рішення, Філіп усамітнівся для глибокої молитви. І після молитви побачив, що у дверях появилася поштар з листом. У листі повідомлялося, що якийсь багатий доброчинець пропонує йому фінансову підтримку для навчання. Божя відповідь була така своєчасна, що з тієї миті молодий чоловік вирішив жити молитвою. Він навчився молитися безперестанку, навіть коли вмивався чи одягався.

У віці 27 років Філіпу запропонували очолити богословську семінарію у Нортемптоні, Англія. Його здоров'я було слабким, до того ж він не вважав себе гідним кандидатом. Але, проходячи

біля одного будинку, він почув, як якась дитина читала: «... а сила твоя — як усі твої дні» (5 М. 33:25). Філіп прийняв пост очільника семінарії, вважаючи це Божим дорученням.

Звістка про семінарію Нортемптона почала ширитися по Англії, і студенти потекли туди рікою. Люди чули про проповіді і молитовне життя Філіпа Доддріджа. Протягом 22 років він навчав своїх студентів. Однак у віці 48 років сили його виснажилися. Туберкульоз легень остаточно підірвав здоров'я Доддріджа, і він вирішив поїхати в Ліссабон для лікування. Там 26 жовтня 1751 року він і помер.

Сьогодні Філіп Доддрідж найбільш відомий своїми книгами і багатьма християнськими піснями, автором і збирачем яких він був. Гімн «О дивний день! О дивний час...» був одним з його творів. Цей гімн сповнений віри, оптимізму, світла і радості. Хіба може зламана хворобою людина, що пізнала горе і біду, написати таке? Де він черпав сили? Відповідь ховається в його повсякденному молитовному житті.

Олександр Васильєв.

ТРАГЕДІЯ НЕПРАВИЛЬНОГО ВИХОВАННЯ

13-літній підліток Енді Лопес з м. Санта Роза, штат Каліфорнія, загинув від кулі поліцейських. Поліцейські думали, що він збирався вистрілити в них з вогнепальної зброї, хоч насправді в його руках був іграшковий пістолет. Служителі закону двічі вимагали, щоб підліток кинув зброю. Замість цього він направив її на поліцейських. Ті відкрили вогонь.

Я не знаю всіх деталей цієї ситуації і навіть не можу сказати напевне, чи чув Енді команди поліцейських. Але що, коли він все ж чув команди поліцейських і просто проігнорував їх? Якщо це правда, то його непослух коштував йому життя.

І ось я знову спостерігаю розвиток сценарію, який може призвести до подібної трагедії. Я бачив, як одна мама готувала свого сина до розстрілу.

Вони сиділи в літаку прямо переді мною. Семилітній син грався з електронним планшетом. Стюардеса об'явила про необхідність вимкнути всі електронні прилади. Хлопчик не зреагував. Мати також. Проходячи повз них, стюардеса ще раз попередила про необхідність вимкнути планшет. І знову ніякої реакції. Тоді стюардеса сказала, що планшет доведеться віддати матері. Хлопчик вимкнув планшет. Але як тільки стюардеса зайняла своє місце, знову ввімкнув його. Мати так нічого і не сказала. І тоді я подумав, що вона готує його до розстрілу.

Ще можна зрозуміти, коли невірною нехтують своїми батьківськими обов'язками. Але дуже бентежить, що своїми обов'язками легковажать і віруючі батьки. Адже батьки зобов'язані вимагати від своїх дітей послууху.

«Діти, — слухайтеся своїх батьків у Господі, бо це справедливо!» (Еф. 6:1). Було би просто немислимо, якби Бог зобов'язував дітей користися батькам і водночас не навчав батьків вимагати послууху від своїх дітей. Це невід'ємна частина нашої роботи.

Послух — це євангельська, новозаповітна заповідь. Його не можна вважати лише «юридичною» категорією. Апостол Павло говорив, що мета благовісту полягає в тому, щоб послух віри через Ім'я Ісуса прийняли всі народи (Рим. 1:5). Він писав: «... бо не смію казати того, чого не зробив через мене Христос на послух поган, словом і чином» (Рим. 15:18).

Сам Павло так визначав свою мету: «... і полонимо всяке знання на послух Христові» (2 Кор. 10:5). Такого ж послууху він вимагав і від церков: «Коли ж хто не послухає нашого слова через цього листа, зауважте того і не майте з ним зносин, щоб він був посоромлений» (2 Сол. 3:14). Батьки, які не виховують своїх дітей в покорі, тим самим готують їх до життя, яке не відповідає Слову Божому і суперечить самому Євангелію.

Вимагати послууху цілком можливо. Сумно дивитись на батьків, коли вони безпомічно розводять руками в присутності непослушних дітей. Непослух дітей на публіці можна обґрунтувати тим, що від них не вимагали послууху вдома. Причиною цього є небажання вдома вести боротьбу з деякими питань. Іноді легше самим щось зробити, ніж потратити час і зусилля, щоб розбиратися з небажанням дитини виконати відповідне доручення. Але такий підхід говорить дитині, що і в інших місцях можна допустити непослух. Тому якщо батьки послідовно будуть вимагати покорі вдома, діти будуть послухними і в суспільстві.

Щоб вимагати покорі, треба докласти зусилля, але воно того варте. Виховання дітей і вимога послууху забирають в батьків багато енергії, як фізичної, так і емоційної. Завжди легше просто поступитися дітям.

Але що буде в підсумку? У найвідповідальніший момент діти будуть невідконтрольними. Вони вже знають, як вдавати з себе ангелів. Вони чітко вловлюють мить, коли ви готові вибухнути, і не звертають ніякої уваги на ваші слова доти, поки ви не торкнетеся критичної точки. Це приносить свої черстві плоди.

Ви можете розірвати гріхове коло багатьох поколінь. Одна з причин того, чому батьки не вимагають від дітей послууху, — вони самі ніколи не бачили, як це робити. Але є добра новина: таке становище можна змінити. Треба шукати порад у Біблії і радитися з мудрими людьми.

Діти повинні навчитися послууху батькам, перш ніж зможуть показати послуух у вірі. Тому діти, чиї батьки вимагають послууху, щасливіші. Батьки представляють дітям Бога. І діти на прикладі батьків повинні дізнатися, що євангельський Бог — «палючий огонь» (Євр. 12:7, 29), але водночас Він і довготерпеливий (1 Тим. 1:16).

Батьки, нам це під силу. І за правильне виховання Господь за Своєю благодаттю обіцяє нам щедру винагороду.

ПАСХАЛЬНУ ВЕРСІЮ ФІЛЬМУ «СУПЕРКНИГА» МОЖНА ЗАМОВИТИ ДЛЯ ПРОВЕДЕННЯ ВЕЛИКОДНЬОЇ ЄВАНГЕЛІЗАЦІЇ

«Триває реєстрація на участь у Пасхальному показі нової «Суперкниги». Зареєструвавшись на сайті Клубу Суперкниги, ви зможете на Пасху організувати показ нового мультиплікаційного фільму «Суперкнига» у своєму місті чи селі», — повідомила завідувач відділу служіння дітям ЦХБСУ Лариса Мурах.

З її словами, на сайті організації дитячі служителі церкви мають можливість дізнатися про співпрацю з Клубом Суперкниги та отримати методичні посібники для роботи в Клубах Суперкниги і таборах.

Нагадаємо, що дублюванням відомого християнського мультфільму «Суперкнига», який виконано в комп'ютерній графіці

з 3D елементами, займається Асоціація «Еммануїл». Вона й підготувала Пасхальну версію цього легендарного мультфільму. Фільм, що триває протягом години, розповідає про життя Ісуса Христа, Його смерть і славне воскресіння.

Більше інформації — на сайті superknightclub.tv або за телефоном: 067-404-29-69.

Київський Біблійний інститут Церкви ХВЕ України ЗАПРОШУЄ

на трирічну стаціонарну та чотирирічну очно-заочну форми навчання за програмами
БАКАЛАВР ПАСТОРСЬКОГО СЛУЖІННЯ І БАКАЛАВР ХРИСТІЯНСЬКОЇ ПЕДАГОГІКИ,
а також на 2,5-річну очно-заочну програму за спеціальностями:

«ЖІНОЧЕ СЛУЖІННЯ», «ЄВАНГЕЛІЗАЦІЙНЕ СЛУЖІННЯ», «СЛУЖІННЯ ГЛУХИХ», МОЛОДІЖНЕ СЛУЖІННЯ,
«МІСІОНЕРСЬКЕ СЛУЖІННЯ» (3-місячні літні курси).

Детальна інформація розміщена на сайті www.kbi.org.ua.

Приймальна комісія для проведення співбесіди з абітурієнтами очно-заочного навчання працюватиме з березня 2014 року. Вступні конкурсні екзамені абітурієнти стаціонарного навчання складатимуть на початку серпня 2014 року.

За довідками звертайтеся за телефонами:

(044) 450-60-00 (стаціонар) та 097-921-42-01 — Оксана Василівна Малішук, координатор очно-заочного навчання

E-mail: zaochne@kbi.org.ua (заочне) та secretary@kbi.org.ua (стаціонар).

Наша адреса: 03115, м. Київ, вул. Г. Онискевича, 3.

№ 2 (113) Виходить щомісяця
ЛЮТИЙ 2014 р.

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована в
Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726